STJERNEN

142. ÅRGANG · NUMMER 10 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · OKTOBER 1993

STJERNEN

OKTOBER 1993

På forsiden

I Israel, et land fyldt med modstridende stemmer, lød Tabernakelkorets musik som en stemme, der intonerede en fredshymne. Dirigenten Jerold D. Ottley dirigerer koret ved graven i haven. Se »Én stemme,« s. 10.
Foto på omslaget: David Gaunt og Scott Knudsen.

Børnestjernens forside

»Opdagelse af en ny verden,« af Anne Marie Oborn.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

OKTOBER 1993 · 142. årgang · Nummer 10
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Vejledere: Charles Didier, Rex D. Pinegar, John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar
Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton.
Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset · Dk-3500 Værløse · Denmark

ISSN 0900-2545

93990 110

MEGET OPBYGGENDE

Selv om jeg ikke er sidste dages hellig, holder jeg meget af at læse *Tambuli* (*Stjernen* på Filippinerne) hver måned. Jeg synes, artiklerne er meget opbyggende, og ofte bliver jeg rørt til tårer.

Jeg er meget taknemmelig for at bo blandt medlemmer af Kirken, som deler bladet med mig. Jeg ser frem til at læse hvert nummer.

Agnes C. Guisadio
Calinog, Iloilo
Filippinerne

MISSIONERINGSREDSKAB

Jeg er for tiden på mission i Atlanta-missionen i Georgia, hvor *Liahona* (*Stjernen* på spansk) er en stor hjælp for os. Bladet bringer regelmæssigt råd fra Brødrene og holder os underrettet om, hvad der sker blandt medlemmerne af Kirken rundt om i verden.

For nylig døbte vi en familie, hvis første kontakt med Kirken var *Liahona*. Et medlem af Kirken havde lagt et eksemplar af bladet på den skønhedssalon, hvor hun arbejdede. En kunde læste en artikel i bladet, og det førte til spørgsmål, et møde med missionærerne, invitationer til at komme i kirke og til sidst dåb.

Vi må følge denne søsters eksempel og placere bladet, hvor ikke-medlemmer kan se det. Det er en enkel måde at missionere på og en storartet måde at dele Jesu Kristi evangelium på.

Ældste Alfredo Gutiérrez
Atlanta-missionen i Georgia

EN STYRKE

Liahona (*Stjernen* på spansk) er for mig ligesom Guds Ånd. Bladets artikler, kommentarer og historier har styrket mig. Som et forholdsvis nyt medlem – jeg blev døbt i 1991 – har jeg fået en bedre forståelse af skrifterne gennem artiklerne i bladet.

Bartolome A. Pérez Brito
Galdar Gren (De Kanariske Øer)
Spanien Las Palmas-missionen

EN BESKYTTER

L'Etoile (*Stjernen* på fransk) er en beskytter for mig. Når jeg ikke er sikker på, hvad jeg skal gøre, eller hvis jeg opdager, jeg har gjort noget dumt, finder jeg svaret på mine problemer i bladet. Af og til tror jeg, at biskopper ikke vil være så overbebyrdede hver uge, hvis Kirkens medlemmer først søgte svar på deres problemer i bøn, i studium af skrifterne og ved at læse i Kirkens blad.

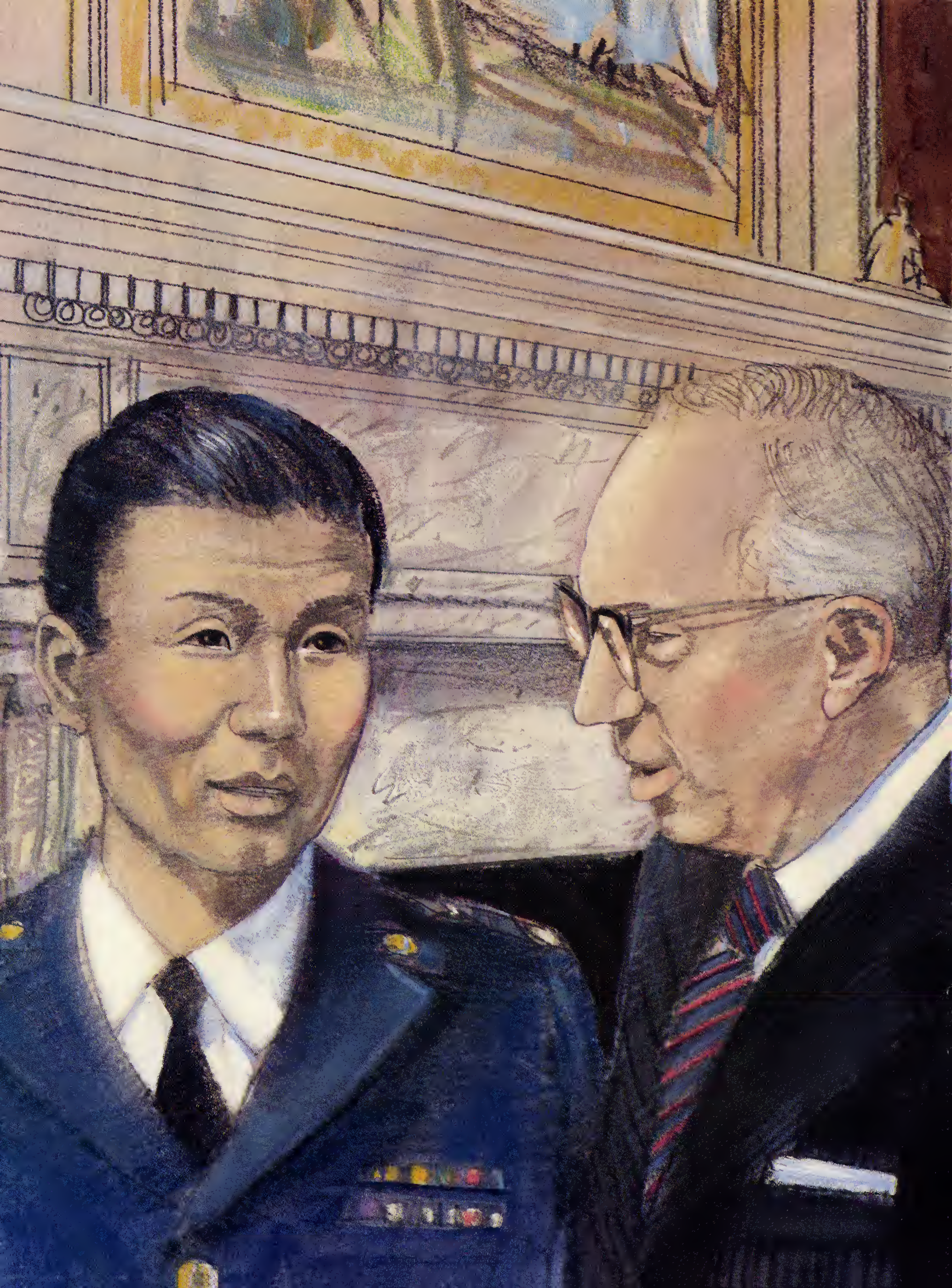
Jeg kan fx ved at læse Det Første Præsidentskabs budskab i bladet have min helt egen samtale med Brødrene og få deres vejledning til at hjælpe mig. Og når jeg læser om sidste dages hellige i hele verden, så forstår jeg, at vi er forenet i en stor international familie.

Jeg foreslår, at vi bruger artiklerne i bladet som materiale til klasseundervisning, taler, familieaftener og i vores dagligdag.

Stephanie Piette
Toul Gren
Nancy Frankrig Stav

FRA REDAKTIONEN

Vi sætter stor pris på vore trofaste læsere, og vi opfordrer jer til at sende breve, artikler og historier til os. Vær venlig at skrive fulde navn, adresse, ward (eller gren) og stav. Adressen er *Stjernen*, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.

»Det er sandt, ikke?«

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg har haft lejlighed til at møde mange vidunderlige mænd og kvinder i mange forskellige lande. Enkelte af dem har gjort et uudsletteligt indtryk på mig. Jeg vil nu fortælle en beretning, som jeg fortalt for en del år siden. Jeg mødte en søofficer fra et fjerntliggende land, en dygtig ung mand, der var kommet til USA i forbindelse med sin videregående uddannelse. Nogle af hans kollegaer i den amerikanske flåde, hvis opførsel havde fanget hans interesse, fortalte på hans anmodning om deres religiøse opfattelse. Han var ikke kristen, men han var interesseret. De fortalte ham om verdens Frelser, om Jesus Kristus, der var født i Betlehem, og som gav sit liv for hele menneskeheden. De fortalte ham, at Gud den evige Fader og den genopstandne Herre viste sig for drengen Joseph Smith. De talte om nutidige profeter. De underviste ham i Mesterens evangelium. Ånden rørte hans hjerte, og han blev døbt.

Jeg spurgte: »Er du villig til at betale så høj en pris for evangeliet?« Hans mørke øjne, der var fugtige af tårer, skinnede i det tiltrækkende brune ansigt, da han svarede: »Det er sandt, ikke?«

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

Han blev præsenteret for mig, lige inden han skulle rejse tilbage til sit fædreland.

Vi talte om alt dette, og derpå sagde jeg: »Din familie er ikke kristne. Hvad vil der ske, når du vender hjem som kristen og især som en mormonsk kristen?«

Det var som om, der gik en sky for hans ansigt: »Min familie vil blive meget skuffet. Måske vil de ikke have noget med mig at gøre og vil anse mig for død. Med hensyn til min fremtid og min karriere, så tror jeg, at alle muligheder vil være lukket for mig.«

Jeg spurgte: »Er du villig til at betale så høj en pris for evangeliet?«

Hans mørke øjne, der var fugtige af tårer, skinnede i det tiltrækkende brune ansigt, da han svarede: »Det er sandt, ikke?«

Jeg skammede mig over at have stillet spørgsmålet og svarede: »Ja, det er sandt.«

Hertil svarede han: »Hvad andet betyder så noget?«

Disse spørgsmål vil jeg gerne stille jer: »Det er sandt, ikke?« »Hvad andet betyder så noget?«

Statistikkerne for Kirkens vækst er imponerende og opmuntrende. De får mig til at mindes en fjernsynsudsendelse for nogle år siden, da lederen af National Council of Churches i USA blev interviewet, og han talte on det faldende medlemstal hos nogle af de større og velkendte trossamfund samt om den stigende vækst hos andre. Han angav denne årsag til den faldende tendens: »De er blevet for liberale; de tillader enhver at blive medlem eller at forblive medlem. De insisterer ikke på strenge krav til troen eller på bidrag.« Han påpegede på den anden side, at de grupper, som krævede ofre af tid, indsats og bidrag, nød godt af en stærk vækst.

Så fortsatte han med at sige: »Den hurtigst voksende kirke med over en million medlemmer i dette land (USA) er Mormonkirken, de sidste dages hellige med hovedsæde i Salt Lake City, som vokser med 5% om året, og det er en meget hastig vækst.«

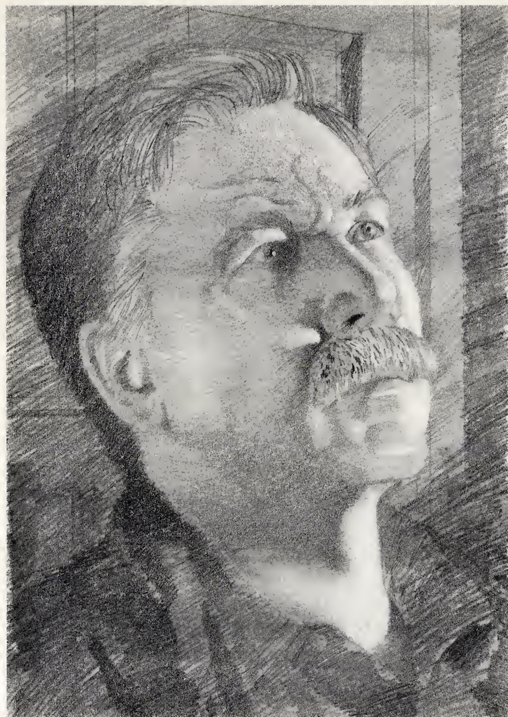
Dette er en meget bemærkelsesværdig kommentar, som bør vække interesse hos enhver eftertænksom mand eller kvinde. Denne udtalelse konkluderer, at en religion, som kræver hengivenhed, som beder om ofre, som kræver disciplin, også nyder loyalitet blandt sine medlemmer og interesse og respekt blandt andre.

Sådan har det altid været. Frelseren udtrykte sig utvetydigt, da han til Nikodemus sagde: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5). Der var ingen undtagelse. Der var ingen eftergivenhed ved overholdelsen af denne regel. Sådan var det også på andre områder, Jesus udtalte sig om.

Paulus tog ikke forbehold, han kom heller ikke med udflugter, når han fortalte, hvad kravene i Jesu Kristi evangelium var. Sådan er det også i dag. Herren har selv erklæret, at »snæver er ... den port, og hvor trang er ikke den vej« (Matt 7:14). Ethvert system, der har med de evige konsekvenser af menneskenes opførsel at gøre, må nødvendigvis have visse retningslinier og holde sig til dem. Man kan ikke forvente, at mennesker skal forblive loyale over for et system, der ikke forventer en vis grad af disciplin og især selvdisciplin af dem. Prisen i form af komfort kan være stor. Ofrene kan være realistiske. Men denne meget krævende virkelighed er det grundlag, hvorved karakter, styrke og storhed udvikles. Eftergivenhed har aldrig skabt storhed. Retskaffenhed, loyalitet og styrke er dyder, hvis bærende elementer udvikles gennem de kampe, der udkæmpes i vores indre, når vi udøver selvdisciplin i situationer, hvor den guddommeligt udtalte sandhed kræver det.

Men der er en anden side af sagen, uden hvilken denne selvdisciplin ikke er mere end blot en øvelse. Disciplin for disciplinens egen skyld er hæmmende. Den er ikke i harmoni med Jesu Kristi evangelium. Den gennemtvinges normalt ved frygt, og disse resultater er negative.

Men det, der er positivt, og som kommer ved personlig overbevisning, opbygger, opløfter og styrker. Hvis en per-

Mens han i vrede gik rundt i gaderne og var ophidset over sin kones ønske om at blive døbt, følte han pludselig i sit hjerte et ønske om at bede. Han bønfaldt Gud om et svar på sine spørgsmål.

son i forbindelse med religion er motiveret af en stærk overbevisning om sandheden, så udøver han selvdisciplin, ikke fordi Kirken kræver det af ham, men fordi han dybt i sit hjerte ved, at Gud lever, at han selv er Guds barn med evige og ubegrænsede muligheder, og at der er glæde ved at tjene og tilfredshed ved at arbejde for en stor sag.

Denne Kirkes bemærkelsesværdige fremgang er ikke så meget et resultat af Kirkens krav til sine medlemmer, som den er et resultat af overbevisningen i disse medlemmers hjerte om, at dette virkeligt er Guds værk, og at lykke, fred og tilfredshed opnås ved retfærdig tjeneste.

Kirkens styrke ligger ikke i dens tusinder af kirker over hele verden, heller ikke i dens universiteter, seminar- eller institutbygninger. Disse er alle faciliteter, midler til at opnå et mål, men blot et vedhæng til det, der er den virkelige styrke. Denne Kirkes styrke ligger i dens medlemmers hjerte, i de personlige vidnesbyrd og overbevisningen om sandheden af dette værk. Når en person har dette vidnesbyrd, så bliver Kirkens krav udfordringer og ikke byrder. Frelseren erklærede: »For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:30).

Åget ved ansvar i Kirken, byrden ved at være leder i Kirken bliver til muligheder i stedet for problemer for den, som påtager sig at være et trofast medlem af Jesu Kristi Kirke.

Jeg lyttede engang til en ingeniør, som kort forinden havde tilsluttet sig Kirken. Missionærerne havde henvendt sig til ham i hans hjem, og hans kone havde inviteret dem indenfor. Hun havde med iver modtaget deres budskab, mens han følte sig tiltrukket mod sin vilje. En aften fortalte hun, at hun ønskede at blive døbt. Han blev rasende. Vidste hun ikke, hvad det ville betyde? Det ville kræve tid. Det ville betyde betaling af tiende. Det ville betyde et farvel til deres venner. Det ville betyde, at de skulle holde op med at ryge. Han tog sin frakke, stormede ud af huset og smækkede døren efter sig. Han gik rundt i gaderne og bandede ad sin kone, bandede ad missionærerne, bandede ad sig selv for at have tilladt missionærerne at undervise dem. Efterhånden blev han træt, hans vrede kølnedes, og i sit hjerte følte han pludselig et ønske om at bede. Han bad, mens han gik. Han bønfaldt Gud om et svar på sine spørgsmål. Og så kom det, klart og utvetydigt – næsten som om en stemme havde udtalt ordene, der lød: »Det er sandt.«

»Det er sandt,« sagde han atter og atter til sig selv. »Det er sandt.« En fred fyldte hans hjerte. Mens han gik hjem-

ad, begyndte restriktionerne og kravene, som han havde været så ophidset over, at se ud som muligheder. Da han åbnede døren, fandt han sin kone knælende i bøn.

Derpå fortalte han den forsamling, han talte til, om glæden, der var kommet ind i deres tilværelse. Tiende var ikke et problem. At dele deres midler med Gud, som havde givet dem alt, syntes let nok. Tid til at tjene var ikke et problem. Det krævede kun lidt omhyggelig planlægning af ugens timer. Ansvar var ikke et problem. Det fik dem til at udvikle sig og gav dem et nyt syn på tilværelsen. Derefter bar denne intelligente og højtuddannede mand – en ingeniør, der var vant til at håndtere de praktiske problemer i den verden, vi lever i – med tårer i øjnene et højtideligt vidnesbyrd om det mirakel, der var sket i hans tilværelse.

Det samme er tilfældet med hundredtusinder i mange lande, mænd og kvinder med intelligens og uddannelse, i forretningslivet og i praktiske fag – nøgterne og praktiske mennesker, som arbejder i det virkelige liv. I deres hjerte brænder der et stille vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at dette værk er guddommeligt, at det blev gengivet til jorden for at velsigne alle, der vil benytte dets muligheder.

Herren har sagt: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig« (Åb 3:20).

Jesus talte til jøderne i templet og sagde: »Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig.

Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17).

Heri findes underet ved dette værk, at enhver selv kan opnå denne viden. Man behøver ikke kun at stole på underviseren eller prædikanten eller missionæren, men man skal selvfølgelig lytte, når de underviser og bærer vidnesbyrd. Job erklærede for mange år siden: »Men det er den ånd, som er i mennesket, den Almægtiges ånde, der giver dem indsigt« (Job 32:8).

Alle kan gennem Helligåndens gave vide, at det er sandt, og vi kan vide det lige så sikkert, som at solen står op om morgenen. Og når vi ved, det er sandt, vil vi ønske at disciplinere os selv, som det sømmer sig for den, der kender meningen og formålet med livet, kender sit store ansvar over for sine medmennesker, sit ansvar over for sin familie og sit ansvar over for Gud.

»Lær af mig,« sagde Herren, »og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23).

Dette er den »fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7), fordi den ikke kommer fra tanken, men fra Ånden, og det er kun ved »Guds Ånd,« vi forstår, »hvad der bor i Gud« (1 Kor 2:11).

For nogle år siden talte en intelligent og højtuddannet ung kvinde ved en konference i Berchtesgaden i Tyskland for amerikanske soldater, der var medlemmer af Kirken. Jeg var til stede og hørte hende. Hun var major i hæren, læge og en meget anerkendt specialist på sit felt. Hun sagde:

»Mere end noget andet i verden ønskede jeg at tjene Gud, men selv om jeg forsøgte, kunne jeg ikke finde ham. Det forunderlige mirakel er, at han fandt mig. En lørdag eftermiddag i september 1969 var jeg hjemme i Berkeley i Californien, da det ringede på døren. Der stod to unge mænd, klædt i jakkesæt med hvid skjorte og slips. Deres hår var velfriseret. Jeg var så imponeret over dem, at jeg udbrød: 'Jeg ved ikke, hvad I sælger, men jeg køber det.' En af de unge mænd sagde: 'Vi sælger ikke noget. Vi er missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi vil gerne tale med dig.' Jeg inviterede dem indenfor, og de talte om deres tro.

Dette var begyndelsen til mit vidnesbyrd. Jeg er mere taknemmelig, end jeg kan udtrykke, for privilegiet og æren ved at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den glæde og fred, som dette glade evangelium har bragt mig, er som at være i himlen her på

Selv om hun var meget anerkendt for sit arbejde som læge i hæren, ønskede hun mere end noget andet at tjene Gud. »Men jeg kunne ikke finde ham,« sagde hun. »Det forunderlige mirakel er, at han fandt mig.«

jorden. Mit vidnesbyrd om dette værk er det dyrebareste i mit liv – en gave fra min himmelske Fader, som jeg altid vil være taknemmelig for.«

Denne kundskab kommer i vor tid, som den kom i gamle dage. Den kom til min ven, søofficeren. Den kom til ingeniøren, hvis ord jeg citerede. Den kom til lægen, hvis vidnesbyrd jeg har gentaget. Der er millioner, som kunne tale om noget tilsvarende. Og hvis der er nogen, som søger Helligåndens vidnesbyrd om dette, så tilføjer jeg mit vidnesbyrd om, at man kan få det. Det vil komme i vor tid, som det kom til Peter:

»Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: '... hvem siger I, at jeg er?'

Simon Peter svarede: 'Du er Kristus, den levende Guds søn.'

Og Jesus sagde til ham: 'Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene.

Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den'« (Matt 16:13, 15-18).

Denne åbenbaringens klippe er kilden til kundskab om det, der hører Gud til. Det er Helligåndens vidnesbyrd, som vidner om den evige sandhed, og dødsrigets porte vil ikke få magt over nogen mand eller kvinde, der søger denne sandhed, accepterer den, omhyggeligt passer på den og lever efter den.

Jeg bærer mit oprigtige vidnesbyrd om disse hellige principper, og jeg nedbeder velsignelsen ved denne kundskab på alle, der oprigtigt søger sandheden. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Herren har om kravene i sit evangelium udtalt, at »snæver er ... den port, og hvor trang er ikke den vej« (Matt 7:14).
2. Mennesker udviser villigt selvdisciplin for at følge evangeliets krav, når de har en personlig overbevisning om sandheden, når de i deres hjerte ved, at Gud lever, at de er Guds børn med evige og ubegrænsede muligheder, og at der er glæde ved lydighed.
3. Evangeliets krav til selvdisciplin er med til at udvikle karakter, styrke og storhed, og det giver fred og muligheder for at udvikle sig.

VENT TIL DER SKER NOGET

Pierre Anthian

Da min missionspræsident bekendtgjorde min forflyttelse, troede jeg, at han straffede mig. Jeg er franskmand og var på mission i Frankrig og Schweiz. Nu blev min nye kammerat og jeg kaldet til at være zoneledere i Avignon – en by, hvor der ikke havde været en eneste dåb i mange måneder.

Min kammerat og jeg tilbragte vores første aften i Avignon med at drøfte vores situation og forsøge at finde motivation og styrke. En løsning ville være at sætte sig ned og vente på, at der skete noget. Men da vi tænkte på, hvor kort vores mission var, vidste vi, at det ville være utåleligt at spilde flere kostbare måneder.

Vi tænkte på Matt 19:26: »For Gud er alting muligt.« Hvad nu, hvis der var en årsag til, at vi var i denne by og i dette område? Hvad nu, hvis indbyggerne i denne by ikke var så håbløse, som vi havde fået opfattelsen af? Hvad nu, hvis deres problem kun bestod i missionærernes indstilling til dem? Hvad nu, hvis Herren ville sørge for en løn, der svarede til vores tro, vores indsats og vores ønske?

Vi besluttede os til ikke at lytte til, hvad andre havde sagt om Avignon. I vore bønner bad vi Herren om at vejlede os til en udvalgt sjæl – én, som vi ville kunne forberede til dåb den følgende måned. Og vi lovede Herren, at vi ville arbejde med hele vores styrke.

To dage efter mødte vi og begyndte at undervise Haroun – og vi døbte

ham præcis en måned efter, at vi havde forpligtet os over for Herren. Haroun henviste os til sine overboere. Vi begyndte at undervise familien Langer. De modtog også evangeliet og blev døbt. Det er vidunderligt at betragte omvendelsens mirakel hos mennesker, man holder af.

Da der i opgangen, hvor Haroun og familien Langer boede, kun var to etager med en lejlighed på hver etage, gik det op for os, at hele huset nu var omvendt til Kirken! Vi havde opnået 100% succes i det hus! Efter fire måneder med arbejde, ofre, mirakler og velsignelser var den lille gren i Avignon faktisk fordoblet. Missionærerne i vores distrikt havde beredt 15 personer til at komme ind i Kirken. Nu ønskede alle missionærerne at arbejde i Avignon. Byens ry var genoprettet, og alle negative ideer om byen var fjernet.

Et år efter min mission besøgte jeg templet i Schweiz. Der blev jeg overrasket og utrolig glad ved at se bror og søster Langer og deres tre børn. Jeg så dem knæle ved alteret og blive beseglet som en evig familie. Bror Eric Langer er nu højpræst og præsident for grenen i Avignon.

Jeg takkede Herren for hans gavmildhed mod mig. Og jeg takkede ham for at give lys til min kammerat og jeg den første aften i Avignon, da vi besluttede os for at arbejde med hele vores styrke. Hvad ville resultatet være blevet, hvis vi blot havde ventet på, at der skete noget? □

ILLUSTRERET AF DOUG FAKKEL

FOTO: DAVID OG LARENE GAUNT

ÉN STEMME

I Israel, et land fyldt med modstridende stemmer, lød Tabernakelkorets musik som en stemme, der intonerede en fredshymne.

LaRene Gaunt

Solens stråler trænger ned gennem skyerne over hyrdernes mark i nærheden af Betlehem. Brægen fra fårene og nu og da bjældeklang fra en ged fylder luften denne morgenstund, mens en beduin fører sin flok hen over en stenet bakke. Marken skråner nedad ind i en dal med stejle skrænter på begge sider, ligesom den gjorde for mange år siden, da engle viste sig for hyrderne den nat, da Kristus blev født. Bakkerne med terrasser opbygget af kalksten gløder et øjeblik i solens glimt. Betlehem, Frelserens fødeby ligger på toppen af en

Tabernakelkoret sang på bjergsiden, hvor Jesus holdt Bjergprædikenen. Korets medlemmer (*til venstre*) afspejler hans ord: »Fryd jer og glæd jer« (Matt 5:12). *Herover:* På hyrdernes mark.

bakke til højre – strålende og skinnende hvid selv gennem den bløde, bølgende morgentåge.

Langsomt fyldes dalene og bakkerne omkring hyrdernes mark med tonerne fra »Min hyrde er Herren,« sunget af Mormon Tabernakelkoret. »Min hyrde er Herren, ej mangle jeg skal, men trygt kan jeg vandre i græsklædte dal.« Efter de sidste ord fra salmen »Og sluttelig arver jeg evigheds fred« hæver sig kraftigt og klart gennem luften, holder koret op med at synge. Til alles overraskelse fortsætter lyden, mens et langvarigt ekko ruller gennem dalen og kastes tilbage fra bakke til bakke. Tabernakelkorets musik har fyldt landet, og tilsvarende ser det ud til, at landet tøver med at give slip på den.

Fra den 26. december 1992 til den 6. januar 1993 fyldte Tabernakelkoret det hellige land med musik – ved koncerter i Jerusalem, Tel Aviv og Haifa. Og ekkoet fortsætter, eftersom koncerterne blev direkte udsendt over israelsk fjernsyn og radio. Publikums reaktion og mediernes anmeldelser bekræftede, at folket tøvede med at give slip på musikken.

FORENET AF MUSIK

Højdepunktet af Tabernakelkorets rejse til Israel var opførelsen af Berlioz' Requiemmesse opus 5 sammen med Jerusalems Symfoniorkester som en del af orkestrets koncertserie Liturgica 92. Disse serier afholdes hvert år i december og januar og består af opførelser af betydningsfulde kristne kor- og orkesterværker.

Under hele Tabernakelkorets turne var publikums reaktion den bedste indikator for succes. Israel er et land med mange musikere, men det er almindelig kendt, at landets kræsne og forvænte publikum typisk går straks efter en koncert. Efter Berlioz' Requim reagerede publikum på selve styrken og energien i den storslåede musik ved at klappe taktfast på et ekstranummer i mere end fem minutter.

Jerusalems borgmester gennem mange år, Teddy Kollek, sagde, at Tabernakelkorets koncerter »byggede broer,« og at musik var »en betydningsfuld måde at udtrykke fred og broderskab på.«

Men de mest dramatiske reaktioner fra publikum på korets musik kom ved a cappella-koncerterne, hvor koret sang en blanding fra deres generelle repertoire fra Rakmaninov til afro-amerikanske spirituals. Disse koncerter blev indledt med at publikum stod op, mens koret sang »Hatikva«, Israels nationalsang. Musikken fangede publikum mere og mere, mens koret sang sig gennem den første halvdel af koncerten med særlig stærke publikumsreaktioner på kombinationen af »By the Waters of Babylon« efterfulgt af »Kom, kom, Guds folk.«

Under den mere levende anden del af disse koncerter begyndte flere blandt publikum at læne sig frem i sæderne. Da koret sang »Now Shout!« med ordene »klap i hænderne,« begyndte dele af publikum at klappe til musikken. Små smil blev til store smil. Bifaldet blev kraftigere for hvert nummer. Under det sidste nummer, »Cindy,« med dets synkoperede rytme trampede publikum i gulvet, slog på deres ben eller nikkede med hovedet i takt til musikken. Organisterne og trommeslageren tilføjede lydene fra hestehove, klokkeklang og en tamburin, mens koret klappede og sang: »Get along home, little Cindy; I'll marry you someday.« Publikum smilede og klappede, nogle med hænderne højt over hovedet, indtil de til sidst igen klappede taktfast.

Derefter begyndte ekstranumrene. Da de første toner

Tabernakelkoret, tenoren Robert Breault og Jerusalems Symfoniorkester opførte alle under ledelse af David Shallon Berlioz' Requiem i Jerusalem (*yderst til venstre*) og i Tel Aviv (*til venstre*). Den franske komponist Hector Berlioz skrev sit requiem i 1837, og det er en musikalsk beskrivelse af dødsøjeblikket, dommedag og opstandelsen.

af den uforglemmelige »Jerusalem of Gold« klingede gennem koncertsalen, lød et gisp fra publikum efterfulgt af bifald, da den mandlige solist begyndte at synge på hebraisk. Man fornemmede straks publikums stærke følelsesmæssige bånd til denne sang. En kvinde førte bevæget sin hånd til munden. En alvorligt udseende mand tog brillerne af og græd åbenlyst. Under sangen formede mange blandt publikum tavst sangens ord med munden, og andre tørrede tårer fra deres kinder.

Da sangen sluttede, udpegede Jerold Ottley, korets dirigent, komponisten til »Jerusalem of Gold,« Naomi Shemer, som sad blandt publikum i både Jerusalem og Tel Aviv. Da hun rejste sig, gav publikum hende en stående hyldest. De reagerede på en sang, som havde vundet deres hjerter under 6-dages krigen i 1967. Baseret på en legende om en sheik, som gav sin hustru en miniaturemodel af byen Jerusalem i guld, vandt sangen en konkurrence i 1967. Sangen var konstant i radioen og i folkets hjerte under krigen, og den blev et samlingsmærke for både israelske soldater og civile, da de atter trådte ind på de tidligere afspærrede områder af deres engang delte by.

Det taktfaste bifald begyndte igen, og koret begyndte at synge »Battle Hymn of the Republic.« Mod slutningen af sangen blev lyset i salen tændt, og publikum begyndte at klappe i takt til musikken, indtil bifaldet druknede slutningen af sangen, og alle blandt publikum stod op.

Da koret begyndte deres traditionelle sidste ekstranummer, »Gud vær med dig,« blev publikum stående, og mange tørrede tårerne fra øjnene.

»Musik overskrider alle grænser,« sagde Robert Cundick, vært ved Kirkens Jerusalem-center, i et interview i *Jerusalem Post.* »Sang er byggeelementer til en kolossal oplevelse med landet Israel.«

Dette viste sig at være sandt ved alle Tabernakelkorets koncerter. Ved hver koncert blev publikum i et synergisk øjeblik forvandlet til noget højere, end de havde været som enkeltindivider. Korets musik flettede sine lyde sammen med følelser og minder hos hver enkelt lytter, og det bandt dem sammen til én stor enhed. Og i dette korte øjeblik var de knyttet sammen i fred, fastholdt af musikkens universelle sprog.

OVERHØRT EFTER KONCERTERNE

Bifald og lyset i salen gjorde det gradvist muligt at forlade salen for et tøvende publikum. Da de gik ned ad trapperne fra balkonen eller kom ud i forhallen fra selve salen, var der nogle, som tavst viste en begejstret glød, idet de forlod bygningen. Andre samledes i grupper og talte begejstret i munden på hinanden.

- »Der findes ikke ord, der vil aldrig være ord. Det har været den mest enestående oplevelse i mit liv.«
- »Det var ikke luft, jeg indåndede, men musik.«
- »Jeg har lige tilbragt to timer i himlen. Hele vores kibbutz lejede en bus og kom herned. Vi kunne ikke lade Tabernakelkoret komme uden at høre dem.«
- »I synger med Guds kærlighed.«
- »I dette urolige land higer vi alle efter fred. Med jeres kor og jeres musik bringer I os en lille smule fred. Det er meget velkommen.«
- »Det var smukt. Det var storslået. Det var fløjl.«
- »Himlene åbnedes, og engle sang.«
- »Jeg kom herind og følte mig fattig og nedtrykt og går herfra og føler mig stærk. I har rørt ved noget i mit indre, som jeg ikke har følt meget længe.«
- »I aften sad jeg ved siden af Gud.«

EN REJSE MED ÅNDEN

Ældste James E. Faust fra De Tolv Apostles Kvorum og hans kone, Ruth, rejste i Israel med de 588 medlemmer af koret, deres ægtefæller og kormedarbejdere. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Halvfjerds, den daværende præsident for Det Nordeuropæiske Område, og hans hustru, Pat, sluttede sig til koret i Jerusalem. Deres tilstedeværelse og ledelse bidrog til den åndelige side af korets turné i Israel.

Den åndelige udvikling, der fandt sted i kormedlemmernes hjerte, er et vigtigt kapitel i beretningen om denne religiøse odysse. »Dette besøg havde en stor religiøs betydning for os,« udtaler korets præsident Wendell M. Smoot, »fordi vi betragtede vore åndelige rødder. Vor Frelser blev født, levede og blev korsfæstet her. Disse steder fremkaldte inderlige følelser i os.« Mange af korets medlemmer erfarede rent faktisk, at det er mere end en pilgrimsrejse til det hellige land at »komme til Kristus«; det var også en åndens rejse.

For koret og dets gæster begyndte denne åndens rejse den 27. december kort efter deres ankomst til Israel, da de overværede et nadvermøde på Brigham Young Universitys Jerusalem-center. De så Jerusalem om natten, da de sad i centrets auditorium med glasvægge på tre sider. Foran dem udfoldede sig et fuldstændigt billede af mange af de steder, hvor Jesus vandrede – fra vejen til Betlehem til venstre til Getsemane på højre hånd. Hver eneste facet af mødet ledsagedes af en stærk ånd – lige fra åbningsbønnen og nadveren, til talerne af Truman Madsen, der er leder af Jerusalem-centret; Ann Madsen,

Koret sang »O store Gud« fra Dominus Flevit på Oliebjerget. Det var her i nærheden, at Jesus græd over Jerusalem forud for sit triumfindtog i byen.

der underviser på centeret; samt ældste Jeffrey R. Holland.

»Jeg var med til at arrangere nadverbakkerne,« fortæller Stephen Bardsley, der synger i koret. »Jeg blev bedt om at velsigne brødet. Jeg kan ikke med ord udtrykke de stærke følelser, der vældede op i min sjæl. Jeg græd, hver gang jeg tænkte på det enestående privilegium at kunne velsigne nadveren, som Frelseren havde gjort for så mange år siden lige i nærheden. Hvert ord var fyldt med sødme, da de langsomt flød ud af min mund, mens jeg bad. Det var meget bevægende at udtale hans hellige navn og bede vor himmelske Fader om at velsigne brødet.«

Efter nadveren talte bror Madsen. »Vi drømte om det, vi håbede på det, og nu sker det,« sagde han om korets besøg. »Herren har kaldet jer her.«

Ældste Holland berettede om Orson Hydes indvielse af dette land til jødernes tilbagevenden, mens hans stod på Oliebjerget den 24. oktober 1841. »I skaber minder og historie til en uddeling,« sagde han. »Jeg vidner derom.«

Et andet åndeligt højdepunkt kom to dage senere i Haifa i form af en apostolsk velsignelse. De fysiske og musikalske krav havde været overvældende for alle, der var involveret i turneen. Disse kommentarer fra et kormedlem repræsenterer fleres oplevelser: »Tre måneder med anstrengende prøver, flere optrædender, et dusin

fjernsynsudsendelser, personlig forberedelse til turen, familiens juleaktiviteter samt min mors død har krævet sin pris. Da jeg gik ombord i flyet den 26. december, var jeg fuldstændig udmattet. Det er ikke en god måde at begynde en korturne på.« Derpå havde koret i løbet af de to første dage efter ankomsten til Israel fire større prøver, herunder tre prøver på Berlioz' Requim (næsten halvanden time lang) samt en prøve og en optræden med a capella-koncerten.

Før korets første koncert i Haifa udtalte ældste James E. Faust en velsignelse over gruppen. Han velsignede dem med, at deres legemer ville blive fornyet, og at de ville have styrke til at optræde.

»Jeg kunne fysisk mærke styrken langsomt trænge ind i mig,« siger kormedlemmet Toni Davis. »Da vi kom på scenen, stod vi der i fuld styrke. Jeg tror, at når man gør alt, hvad man kan, vil Herren sørge for resten. Da jeg vendte tilbage til hotellet, faldt jeg ned på mine knæ og takkede Herren for styrke – ikke kun den åndelige, men også den fysiske.«

En uge senere, ved et nadvermøde i Tiberias ved Genezaret Sø, vidnede ældste Faust om guddommeligheden af det værk, hvori koret tog del, og udtalte endnu en apostolsk velsignelse over dem. Genspejlende ordene fra Helaman 10:4-5 fremhævede ældste Fausts velsignelse Herrens løfte om, at »eftersom du nu har gjort dette så utrætteligt, vil jeg velsigne dig til evig tid; og jeg vil gøre dig mægtig i ord og gerning.«

PRØVER OG KONCERTER

Selv om korets medlemmer tilbragte det meste af tiden med prøver, koncerter og optagelser til en særlig TV-udsendelse, der vil blive udsendt i år, fortsatte de åndelige oplevelser.

Et ganske specielt øjeblik oplevede koret den 28. december under en prøve på Jerusalem-centret. Det var den første prøve med David Shallon, der er dirigent for Jerusalems Symfoniorkester. Koret sad med ansigtet mod forhænget, der dækkede den forreste glasvæg i auditoriet, og David Shallon stod med ryggen til vinduerne, mens han arbejdede med koret. Et stykke inde i prøven var der en, som trak forhænget til side, hvorved koret kunne se ind over den gamle bydel i dagslys. Da David Shallon vendte sig om for at se, lød der et tydeligt gisp fra ham, og han stod et øjeblik stille med hænderne under hagen, mens han og koret indsugede den vidunderlige udsigt. Det var et bevæget øjeblik for både kor og dirigent.

Under koncerterne fyldte begejstringen ved at synge Berlioz' Requim og a capella-koncerterne kormedlemmerne med stor glæde. Men for mindst et medlem af koret, Michael McOmber, havde det også stor personlig betydning at synge i Israel.

»Jeg sang til jøder, muslimer, kristne og til min oldefars bror John Alexander Clark,« fortæller han. Ældste John Clark, som var kaldet til den tyrkiske mission i 1894, døde af kopper i 1895 i Haifa i det nuværende Israel. Han var en af to missionærer, som er begravet der, og det kunne se ud til, at han døde forgæves. Men i vor tid tjente disse grave som bevis på Kirkens tidligere tilstedeværelse i Israel, og de var medvirkende til, at Kirken opnåede godkendelse til at bygge Jerusalem-centret.

»Vi sang et bevægende nummer baseret på en tekst fra Salme 137,« fortæller Michael, »'Ved Babylons floder sad vi og græd, når vi tænkte på Zion.' Jeg stod der og græd.

Yderst til venstre: **Korets vellykkede optræden var et resultat af mange timers prøver, selv under selve turneen. Korets musikalske leder og dirigent, Jerold D. Ottley (*stående*), gennemgår et musikstykke med tabernakelorganist Richard L. Elliott.**

Til venstre: **Med Lloyd D. Newell som vært blev korets ugentlige radio- og fjernsynsudsendelse »Musik og det talte ord« optaget på BYU's Jerusalem-center. Denne udsendelse blev optaget og senere udsendt i Nordamerika og andre dele af verden.**

Den uventede følelse af ironi overvældede mig, da jeg tænkte på min forfader John: 'Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sange på fremmed jord?' havde salmisten sagt om Israel i fangenskab. Alligevel havde jeg en uafrystelig følelse af at høre hjemme her, mens jeg sang Herrens sang til min forfader. Jeg var kommet for at synge et requim – en messe for de døde: Jeg vil aldrig glemme dig, o Jerusalem, ej heller dig John Alexander Clark.«

At synge »By the Waters of Babylon« i Israel fik også en ny åndelig betydning for mange andre kormedlemmer. »I Haifa kunne vi næsten ikke synge 'By the Waters of Babylon,' fordi Ånden var så stærk, og så mange græd,« beretter et kormedlem. »Det var en utrolig oplevelse. Når vi sang 'Kom, kom, Guds folk,' forstod jeg, at disse ord også gjaldt jøderne, og jeg følte et bånd til dem.«

OPTAGELSER PÅ HELLIGE STEDER

Mange kormedlemmer og ledere mærkede især Ånden, da koret samledes på hellige steder for at optage en særlig TV-udsendelse. Da de hellige steder var lukket for offentligheden under optagelserne, fik koret lov til at være alene, mens de sang.

»I dag sang koret 'O store Gud' fra Dominus Flevit på Oliebjerget, i nærheden af det sted, hvor Jesus græd over Jerusalem forud for triumfindtoget,« skrev Ken Wilks i sin dagbog. »Tårer fyldte mine øjne, da jeg tænkte på mine forfædre, der er begravet på kirkegården ved siden af den lille landsbykirke i Alabama. Jeg følte mig så taknemmelig, fordi Kristus har tilvejebragt templets velsignelser, der kan føre familier sammen.«

Forud for optagelserne på Saligprisningernes Bjerg gik koret ombord på to både i Tiberias og krydsede Genezaret Sø. Omtrent halvvejs ude på søen, hvor der kan opstå pludselige storme som på den nat, hvor Kristus stilnede søen, standsede bådene, en bøn blev opsendt, og koret og andre sang »Mester, se uvejret truer.«

»Jeg mærkede virkelig Ånden, da vi standsede ude på Genezaret Sø,« siger et kormedlem. »Jeg har aldrig følt den så stærkt før.«

Komplikationer fik koret til at komme for sent til Saligprisningernes Bjerg, da der kun var omkring en times dagslys tilbage. Himlen var let overskyet, da solen begyndte at gå ned over Genezaret Sø. Flere iagttagere bemærkede, at hver gang filmholdet begyndte at optage koret, kom solen frem bag en lang, tynd sky og gav et fuldt og varmt sollys – endnu et vidnesbyrd på Herrens hånd i forbindelse med vejret ved alle optagelser. Vejret var faktisk tørt og solrigt næsten hver eneste dag under korets besøg. Det regnede kun en gang, og det var om natten.

På hyrdernes mark kom koret ind på et indhegnet område af marken i nærheden af det sted, hvor englene viste sig for hyrderne. Peter Vasko, en af de franciskanske præster, som passer på området, besøgte koret under optagelsen og sagde til dem: »Jeg gav jer tilladelse til at synge her, fordi jeg anser jer som et vidne om Kristus.«

»Jeg blev overvældet, da jeg hørte ekkoet af vores sang på hyrdernes mark,« udtaler Carter Knapp. »'Engle vi har hørt fra det høje ..., og bjergene svarer med ekko deres glade toner,' (*Hymns*, nr. 203). Jeg vil aldrig kunne synge disse ord igen uden at mindes denne oplevelse og dette ekko.«

Men den største åndelige oplevelse for mange kom ved graven i haven.

Ved graven i haven, *til venstre,* sang koret »When I Survey the Wondrous Cross.« En kameramand optager sangen på video.

»Koret blev opstillet i et område foran graven til optagelsen,« fortæller kormedlem Fay Mason. »Jeg stod direkte foran den tomme grav. Musikken var optaget i forvejen, men på den sidste optagelse tillod Jerold Ottley, at vi sang 'When I Survey the Wondrous Cross' (Når jeg betragter det vidunderlige kors) med fuld styrke. Under denne sang følte jeg Herrens Ånd meget nær. Et øjeblik følte jeg, at hvis jeg rakte hånden ud, ville han lægge sin hånd i min.«

»Jeg har fået en meget større forståelse af og kærlighed til min Frelser,« siger kormedlem Tom Porter. »Han lever! For som en anden sang fortæller: 'Jeg gik i dag, hvor Jesus gik, og følte hans nærvær der.' Vi var alle overvældede af de sidste par linier i sangen ('When I Survey the Wondrous Cross'), da vi så hen imod den tomme grav. 'En så forbløffende, så guddommelig kærlighed, kræver min sjæl, mit liv, mit alt!' Det er mit håb, at jeg fortsat kan bevare denne forandring i mit liv, for jeg er absolut blevet en ny person ved at komme til dette land.«

»VI TALTE TIL DEM MED MUSIK«

Alle deltagere i Tabernakelkorets turné underskrev en aftale om ikke at missionere, ligesom alle, der studerer ved BYU's Jerusalem-center, gør. Ældste Faust forklarer årsagen til denne aftale: »I forbindelse med erhvervelsen af jord til Jerusalem-centret, hvor vi forhandlede om lejemålet, indgik vi også en aftale om ikke at missionere. Vi foretrækker at kalde det en pagt, fordi det ord afspejler vores seriøse hensigt om at overholde denne aftale. En dag, da vi drøftede dette med borgmester Kollek, mindede han os om, at verden mistede seks millioner jøder under 2. verdenskrig. 'Vi har ikke råd til at miste en eneste jøde,' sagde han.«

Korets medlemmer, ægtefæller og medarbejdere overholdt nøje denne aftale, men alle havde alligevel meget at tale om, når de talte med israelerne. Mange forærede til alle, de mødte, et på forhånd godkendt kassettebånd med nogle af Tabernakelkorets populære numre, som var velegnet til israelerne, fordi der ikke var nogen henvisninger til Kristus. »Vi missionerede ikke. Vi talte til dem med musik,« sagde et kormedlem. »Vi gav dem vores kærlighed,« sagde en anden.

Gavmildhed hos et kormedlems ægtefælle medførte resultater. Fire kormedlemmer og to ægtefæller tog en taxa til Hadassah/Det Hebraiske Universitets Hospital i Kadesh for at se de berømte Chagall-vinduer, der forestiller Israels tolv stammer. »Hele Jerusalem taler om jeres kor,« sagde receptionisten Yocheved. Men da hun blev spurgt, om hun ville komme til den sidste koncert samme aften, fremstammede hun, at »komplikationer« gjorde, at hun ikke kunne.

Da gruppen var gået, forstod de, at »komplikationer« betød, at hun ikke havde råd til en billet. Hurtigt vendte de tilbage, og en af ægtefællerne gav hende sin koncertbillet. Hendes lykkelige reaktion var helt spontan, og under koncerten samme aften var hun rørt til tårer. Hun omfavnede hver af sine nye venner efter koncerten og sagde: »Jeg kan slet ikke gengælde jeres venlighed. Jeg kendte ikke engang jeres navne, så i dag har jeg plantet et træ ved Hadassah Hospitalet på vegne af Mormon Tabernakelkoret.

Træet vil blive ved med at leve og vokse, og næste gang I kommer til Jerusalem, kan I se jeres træ. Jeres besøg har bragt os glæde og fred.«

Kay Lynn Wakefield lærte en vigtig lektie af en kvinde, som arbejdede ved graven i haven. »Da vi skyndte os af sted,« fortæller søster Wakefield, »fyldte en klar sopranstemme luften. Jeg følte mig så tiltrukket af den overjordiske lyd, at jeg forlod gruppen for at finde ud af, hvor den kom fra. Og der var hun! En lille engelsk kvinde fejede en af stierne i haven.

Da jeg sludrede med hende, fortalte hun mig om glæden ved hver dag at feje stierne ved graven i haven, og at hun ofte sang til arbejdet. Jeg fortalte hende, at Tabernakelkoret skulle synge i haven den dag. Hendes øjne fyldtes med tårer, og hun sagde:

'Ja, det ved jeg, og jeg føler mig så lykkelig ved at være her i dag og høre dem.' Jeg gav hende et knus og gik tilbage til de andre. Endnu engang blev jeg mindet om ikke at være så fokuseret på at nå målet, at jeg glemmer at nyde rejsen.«

Da et medlem af koret besøgte en butik i Betlehem, der solgte ting udskåret af oliventræ, forærede hun den handlende et bånd med Tabernakelkoret. Han spillede straks båndet. Få øjeblikke efter kom han løbende ud på gaden efter kormedlemmet og råbte med glæde: »Hør, hvad jeres musik har gjort ved min butik!«

Og således fyldte Tabernakelkorets musik Israel i ti korte dage. Israel syntes på den anden side kun modstræbende at ville give slip på musikken. Ligesom det lange ekko på hyrdernes mark, bliver korets musik stadig hørt i hjemmene over hele landet, når familierne spiller bånd med koret og lytter til genudsendelserne i radio og fjernsyn.

Ældste Faust fortalte meget rammende koret ved nadvermødet i Tiberias: »Det gode, I har opnået, er uden ende.« □

EN BYGNING AF LYS OG FRED

Et stort, knudret oliventræ står i sollyset nær ved indgangen til Brigham Young Universitetets Jerusalem-center for mellemøstlige studier. Træets mørke, krogede grene udgør en stærk kontrast til den blændende hvide sten, centret er bygget af. Selv om træet ser dødt ud sammenlignet med det grønne græs ved dets fod, er det levende. Et mere indgående blik på det 800-år gamle træ, der er flyttet hertil fra Galilæa, afslører skud, der kommer frem fra den vejrbidte stamme. Oliventræer, hvis rødder kan leve i århundreder, er blandt de mest levedygtige planter, og dette træ er en påmindelse for dem, der betragter det, at vi, når vi fører vore rødder langt ned i Frelserens lærdomme, kan få styrke fra evangeliet og gribe fat i evigt liv.

Jerusalem-centret, som har udsigt over mod den gamle bydel, ligger på den sydligste del af Scopusbjerget, en nordlig udlægger af Oliebjerget. Bygningen på 11.146 m^2 ligger på en grund på 1,8 hektar. De syv etager er bygget ud over et stejlt fald på 30,5 m, og bygningen indeholder klasseværelser, bibliotek, et lokale med flere anvendelsesmuligheder, et cafeteria med spisesal, to auditorier samt værelser til 175 elever.

Det arkitektoniske indtryk, bygningen ønsker at videregive, er lys og fred. Besøgende nærmer sig bygningen gennem en afskærmet have med springvand og den fredsskabende lyd af rindende vand, hvorfra de bevæger sig ind i en høj søjlehal, der fyldes af reflekteret lys og varme. Marmor, teaktræ og Jerusalem-sten udgør det meste af overfladerne. Før man kommer ind i det øvre auditorium

med 330 pladser, passerer gæster gennem et filtreret lys, der trænger ned gennem tremmeværket over buegangene, som omgiver auditoriet. Da tre af fire vægge i auditoriet er af glas, er lokalet fyldt med lys. Helt anderledes end andre bygninger i Jerusalem suger dette vinduesdominerede auditorium udsigten til den gamle bydel i Jerusalem ind i lokalet. Om aftenen, når man betragter den oplyste bygning fra den anden side af dalen, ser den med de mange lag af buede vinduer ud som en lanterne på et bjerg.

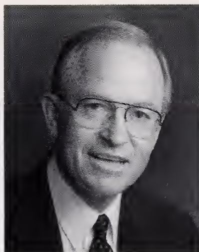
Da bygningen var færdig, førte ældste Jeffrey R. Holland, daværende præsident for Brigham Young University, Jerusalems borgmester Teddy Kollek rundt i bygningen. I 45 minutter var borgmesteren praktisk taget tavs, mens han gik rundt i centret. Endelig sagde han: »I har anvendt det smukkeste stykke jord, vi kunne give jer, og har gjort mere med det, end jeg troede muligt. Jeg anser bygningen for den smukkeste, der er bygget i Jerusalem i de seneste år.«

Borgmester Kollek er en stærk forkæmper for, at alle grupper skal have lov til at leve i Jerusalem. Gang på gang satte han sin politiske autoritet ind bag opførelsen af centret. Da han den 16. februar 1992 inviterede Tabernakelkoret til Israel, sagde han: »Af alle slagsmålene i mine

Med de yndefulde stendækkede buer afspejler BYU's Jerusalemcenter arkitektoniske elementer, der er almindelige i Jerusalem. I en lang og høj korridor (*øverst til venstre*) spejler lyset sig i marmorgulvet. Ved haveindgangen (*øverst til højre*) står et 800-år gammelt oliventræ.

25 år som Jerusalems borgmester var kampen om BYU's afdeling på Scopusbjerget måske den vanskeligste og bestemt blandt de mest betydningsfulde. Det var ikke en kamp for mormonerne, men mere en kamp for tolerance i en by, der bør være et eksempel for hele verden – en by, hvor alle kan bede til sin Gud på sin egen måde uden restriktioner. Hvordan kan vi jøder, som var afskåret fra vore hellige steder i århundreder, nægte andre ret til at oprette et lovligt undervisningscenter og et sted at tilbede i Jerusalem?«

Studerende ved Brigham Young University kan i dag studere ved Jerusalem-centret for mellemøstlige studier. Det er virkelig et lys på et bjerg for disse studerende, som kommer for at erhverve viden og føre deres åndelige rødder langt ned i de varige sandheder, der bygger på Kristi evangelium og liv. Arkitektonisk er det også et lys på et bjerg, fordi bygningen med dets buer er placeret højt oppe på Scopusbjerget og hvisker fred til byen længere nede. □

Ældste John K. Carmack

Ældste Monte J. Brough

Ældste Tai Kwok Yuen

Kirken i

Indien, Pakistan, Bangladesh og Sri Lanka

Det Asiatiske Område består af Afghanistan, Bangladesh, Bhutan, Brunei, Cambodja, Kina, Hong Kong, Indien, Indonesien, Laos, Macao, Malaysia, Maldiverne, Mongoliet, Myanmer (tidligere Burma), Nepal, Pakistan, Singapore, Sri Lanka, Taiwan, Thailand og Vietnam.

Missionærer fra Kirken missionerede så tidligt som i 1850'erne i det, der kaldes det indiske subkontinent, men det er kun i de seneste år, at Kirken har etableret en fast tilstedeværelse. For at høre, hvordan evangeliet udbredes i Indien og enkelte andre lande i Det Asiatiske Område, har redaktionen talt med ældste Monte J. Brough fra De Halvfjerds, som er områdepræsident for Det Asiatiske Område, og ældsterne John K. Carmack og Tai Kwok Yuen fra De Halvfjerds, som er rådgivere i områdepræsidentskabet.

Spørgsmål: Kan I fortælle os, hvordan Kirken udvikler sig i Det Asiatiske Område?

Svar: Et væsentligt fremskridt i området var etableringen af Bangalore-missionen i Indien i januar i år. Missionspræsidenten Gurcharan Singh Gill er født i Indien og er professor i matematik ved Brigham Young University.

Kirken står over for mange udfordringer i Indien, men missionsstrukturen vil bedre kunne nå ud til landets 800 millioner indbyggere. Kirkens største styrke ligger i dens vækstmuligheder. I de lande, vi betjener, er vi på det niveau, hvor Kirken var i Sydamerika for 40-50 år siden. Vi har relativt få medlemmer, men de er hengivne, trofaste og villige.

Sp.: Hvor mange medlemmer har vi i disse lande?

Sv.: I Indien er der 1.200 medlemmer. De er spredt over hele landet, men størsteparten af medlemmerne bor i det sydlige Centralindien.

I Pakistan har Kirken syv enheder med ca. 150 medlemmer. Vi havde næsten 60 dåb i landet sidste år.

Kirkens første gren i Bangladesh blev officielt organi-

FOTO: ISAAC FERGUSON

seret i Dacca den 15. marts 1992. Der er næsten 40 medlemmer i landet.

Kirken har også en gren i Colombo på Sri Lanka. I hele landet er der 112 medlemmer.

Sp.: Oplever man i disse lande særlige vanskeligheder, når man slutter sig til Kirken?

Sv.: Fattigdom er et stort problem for mange i disse lande. Desuden er den religiøse kultur en så stor del af livet, at gruppepres nogle gange er en stor forhindring for dem, som gerne ville vælge en anden religion.

Sp.: Hvordan klarer medlemmerne disse problemer?

Sv.: Overalt, hvor evangeliet slår rod, uanset i hvilket land eller under hvilke forhold mennesker bor, har evangeliet den samme vidunderlige virkning – det velsigner og bringer glæde.

Sp.: Kan I komme i tanke om nogen, der er et eksempel på denne udvikling?

Sv.: Der er en ung mand i Indien – Ebeneezer Solomon. Hans mor, som ikke taler engelsk, hørte om Kirken for en del år siden gennem et af de mange missionærpar, vi har haft i Indien. Hun kom ind i Kirken, og hun bragte også sine to sønner med. Ebeneezer var på mission i Indien for

Til venstre: **Nepal er en del af Det Asiatiske Område. I Nepal bor der over 18 millioner mennesker. I hovedstaden Katmandu,** ***herover,*** **vasker hinduer sig i floden Baghmati ved et hindutempel.**

FOTO: MARVIN K. GARDNER

Sherine Opatha fra Colombo var den første søstermissionær kaldet fra Sri Lanka. Hun var på mission i Filippinerne fra 1989 til 1990.

nogle år tilbage. Han er nu gift og virker som rådgiver til missionspræsidenten i Singapore. Ebeneezers bror, Samuel, er præsident for grenen i Bangalore.

Vi kunne nævne mange andre. I Lahore i Pakistan er der en familie, som fik et eksemplar af Mormons Bog for flere år siden. De fik et vidnesbyrd om bogen og blev døbt for nylig. Og der er en bror i Pakistan, hvis tilværelse blev forandret ved at læse en af Kirkens pjecer – *Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd.*

Vi bør også nævne udlændingenes bidrag – medlemmer fra Nordamerika eller Europa eller andre steder, som bor i disse lande på grund af deres arbejde i udenrigstjenesten eller i erhvervslivet. Med deres erfaring i Kirken kan de styrke grenene overalt, hvor de bor, og de har præsenteret mange lokale mennesker for evangeliet.

Vi har også missionærægtepar, der for nylig er kaldet til humanitært arbejde i Det Asiatiske Område. Fire par fra Utah kom fx i januar til Hanoi i Vietnam for at undervise læger og det øvrige personale på et stort hospital i engelsk. De skal desuden også undervise lærere, medarbejdere og børnene ved Children's Palace (en slags ungdomsskole) i Hanoi i engelsk.

Sidste efterår blev fire tidligere professorer og deres hustruer fra USA kaldet til at tjene i Mongoliet som konsulenter og rådgivere for Undervisningsministeriet og de fem universiteter i Mongoliet. De er blevet opfordret til at bidrage som medlemmer af adskillige vigtige komiteer på uddannelsesområdet samt til at undervise i engelsk og økonomi. Disse ægtepar blev varmt modtaget, ikke kun på et fagligt niveau, men også af mennesker, der er interesseret i at vide mere om Kirken. Adskillige interesserede kommer nu regelmæssigt til søndagsmøder.

Sp.: Hvad ser I som Kirkens fremtid i denne del af Asien?

Sv.: Vi forventer fortsat vækst, i takt med at Ånden påvirker mennesker, og vi er i stand til at nå ud til dem. I denne enorme vingård har arbejderne været ret få, men de har tjent vel.

Vi forsøger lige nu at bevare Kirken så enkel og grundlæggende som mulig i alle disse områder, således at medlemmerne ikke føler sig overvældet af organisationens struktur, mens de lærer at udvikle sig i evangeliet.

Ved et nadvermøde i Bangalore i Indien for ikke så længe siden holdt en 14-årig dreng en fin nadvermødetale. Hans 20-årige bror ledte mødet. Det var lige så velforberedt som kirkemøder alle andre steder. I nogle af disse områder, hvor Kirken er lille og relativt ny, uddanner vi stærke ledere til fremtiden.

Der er et andet element, som styrker vores indsats – familierne er stadig intakte i disse lande. Denne tilstand giver et naturligt bånd til Kirkens lærdomme og principper, og det er en af faktorerne, der vil hjælpe Kirken med at vokse. ☐

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

142. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · OKTOBER 1993

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Aaron underviser Lamonis far

Herrens Ånd ledte Aaron og hans ledsagere til Nephis land for at undervise Lamonis far, kongen over alle lamaniterne. (Alma 22:1).

Aaron fortalte kongen, at han var Ammons bror. Kongen havde tænkt over Ammons venlighed og på det, han havde sagt. (Alma 22:2-3).

Da kongen blev spurgt, om han troede på Gud, svarede han, at hvis Aaron sagde, at Gud eksisterede, ville han tro på ham. Aaron forsikrede kongen om, at der er en Gud. (Alma 22:5-8).

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Aaron læste skriften op for kongen. Han underviste ham om verdens skabelse, Adams fald og Jesu Kristi mission. (Alma 22:12-14).

Kongen spurgte, hvad han behøvede at gøre for at kunne leve hos Gud og være lykkelig. Han sagde, at han ville gøre alt, ja tilmed opgive sit kongerige. (Alma 22:15).

Aaron bad kongen om at knæle og bede og have tro på Gud. Han skulle også fuldstændig omvende sig fra sine synder. (Alma 22:16).

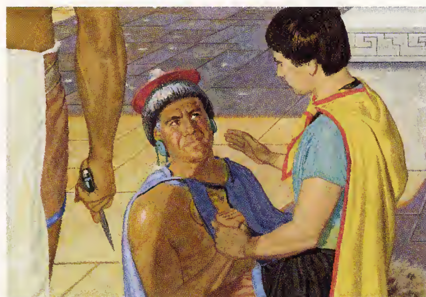
Kongen knælede og bad for at få at vide, om der virkelig er en Gud. Han sagde, at han ville aflægge alle sine synder. (Alma 22:17-18).

Kongen faldt om på jorden, som om han var død. Da dronningen så ham, troede hun, at Aaron og hans ledsagere havde slået ham ihjel. (Alma 22:19).

Dronningen beordrede tjenerne til at dræbe Aaron og hans ledsagere. De turde ikke, så hun sendte bud efter andre til at gøre det. (Alma 22:20-21).

Før en stor skare kunne samles og skabe uro, tog Aaron kongens hånd og sagde: »Stå op,« og kongen rejste sig. (Alma 22:22).

Kongen beroligede sin bange kone og sine tjenere, og han underviste dem i evangeliet. Derefter troede de alle på Jesus Kristus. (Alma 22:23).

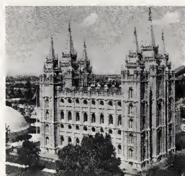
ÆLDSTE MARION D. HANKS

Fra et interview med ældste Marion D. Hanks, emeritus medlem af De Halvfjerds og tidligere præsident for templet i Salt Lake City, af Janet Peterson

En gruppe unge medlemmer af Kirken med tempelanbefalinger skulle til templet i Salt Lake City for at blive døbt for de døde. En af dem tøvede lidt, fordi hun følte, at hun ikke helt forstod, hvad templer handlede om. Hendes lærer sagde: »Hvis du ikke føler, at du er parat til denne oplevelse, er du måske villig til at hjælpe en pige, der sidder i kørestol. Vil du gå med hende, hjælpe hende med tøjet, hjælpe hende ned i dåbsbassinet og sørge for hende?« Pigen sagde, at det ville hun gerne.

Ved at hjælpe pigen i kørestolen, som hun aldrig havde kendt før, kom hun Herrens Ånd nærmere. Hun blev så påvirket af Ånden, at hun bad om lov til selv at udføre dåb.

En ting, som vor himmelske Fader kræver af os, hvis vi skal vende tilbage til ham en dag, er, at vi bliver døbt.

Hvis vore forældre er medlemmer af Kirken, sker det normalt, når vi er otte år og er i stand til at forstå og være ansvarlige.

Men mange mennesker i hele verden er ikke blevet døbt, fordi de ikke har fået mulighed for det. Derfor sender vi missionærer ud over hele verden for at undervise dem i evangeliet.

Og hvad så med de mennesker, der er døde uden mulighed for at blive døbt? Vor himmelske Fader har sagt, at vi, som lever i verden nu, skal hjælpe dem, der er døde, ved at blive døbt for dem. Derfor tager mange til templet og bliver døbt for deres forfædre eller for andre, som ikke selv kunne gøre det. Disse menneskers ånd lever stadig; kun deres krop er død. Evangeliet bliver forkyndt for dem i åndeverdenen, og de kan vælge at acceptere eller afvise det arbejde, der gøres for dem.

En af de vidunderlige velsignelser ved templet er, at

en mand og en kvinde kan blive gift der for al evighed. Så vil de og alle de børn, de får, være beseglet – eller bundet sammen – for evigt som en familie, hvis de fortsat lever retfærdigt.

En mand og en kvinde, som ikke er blevet gift i templet, kan, hvis de er værdige, senere tage til templet med deres børn og blive beseglet til hinanden af en person, som har vor himmelske Faders myndighed til at udføre denne hellige handling. Det er vidunderligt at se en mor og en far knæle sammen med deres børn ved et alter i Herrens hus og blive beseglet som en familie. De er alle klædt i hvidt, og sommetider er de små børn lidt forvirrede, men de kan mærke Ånden og er begejstrede.

En af mine bedste oplevelser i templet var at tale med børn, som blev beseglet til deres forældre. Jeg spurgte engang en lille dreng: »Hvad laver du her i templet?«

»Jeg kom med mine forældre for at blive beseglet,« svarede han.

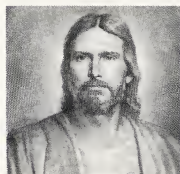
»Hvad betyder det?« spurgte jeg.

»Vi vil være en evig familie,« sagde han.

»Det er et vidunderligt svar. Du må have en god familie, hvis du ønsker at være sammen med dem altid,« sagde jeg.

Hans øjne lyste op, og han sagde: »Ja, det har jeg.« Børn kan mærke, at det er helligt og alvorligt i templet.

Vor himmelske Fader er Fader til alle mennesker, der

har levet. Han ønsker, at alle hans børn får alle disse velsignelser, men han tvinger ikke nogen. Han har oprettet sin kirke og åbenbaret sit evangelium og gengivet sit præstedømme, og så har han sagt til os, der er medlemmer af hans kirke: »I er redskaber for min kærlighed. I skal finde mine andre børn, som søger mig og undervise og hjælpe dem.«

Kristus gav os gennem sin forsonende kærlighed mulighed for at nyde alle disse velsignelser. Vi kan hjælpe andre ved at følge Frelserens eksempel. Det er derfor, vi lever her. Gud elskede os så meget, at han gav sin Søn. Og hans Søn elskede os så meget, at han gav sit liv. Vi lever her for at lære at elske, som de gør.

Det er det, et tempel drejer sig om. Templet er et sted, hvor vi lærer om Jesus Kristus og at følge de principper, som han lærte. Voksne kan tage til templet og modtage det, der kaldes en begavelse. De lærer ganske

enkle, grundlæggende principper og indgår pagter om at holde dem. Disse principper er de samme, som vi lærer ved at studere Frelserens liv – at følge vor himmelske Faders vilje, at tjene, at dele og at være fuldstændig uselviske med alt, hvad vi har. Vi tager til templet for at hjælpe de afdøde, men også for at genindvie vores eget liv til Jesu Kristi lærdomme. □

Herren gav mig et tempel

Enkelt ♩ = 96–116

1. Her-ren gav mig et tem - pel som bo - lig for min
2. Når jeg hol - der mit le - ge - me fra synd og le - ver

ånd. Da han led - te mig fra him - len med en
sundt, så vil Her - ren mig vel - sig - ne og be -

kær - lig Fa - der - hånd. Mit le - ge - me er
skyt - te mig fra ondt. Jeg le - ve vil i

temp - let, min Fa - der gav til mig. Jeg vil
ly - set, når i op - stan - del - sen mit

væ - re et ek - sem - pel og ly - se på min vej.
le - ge - me for e - vigt jeg da vil få i - gen.

Tekst: Donnell Hunter, f. 1930. © 1969 SDH
Musik: Darwin Wolford, f. 1936. © 1969 SDH

1 Kor 3:16–17
L & P 88:27–29

VÆLG HOLD

Mark Shaffer

Søren vågnede med en intens følelse af rædsel. Det var fredag – høvdingebold i gymnastiktimen. Hans mave trak sig allerede sammen i en fast knude. Han spiste ikke morgenmad, og han sagde ikke meget, da han fulgtes med vennerne til skole.

Den første time var formning, det bedste fag. Han kunne lide det, fordi det var noget, han var god til. Han kunne også lide det, fordi han ikke behøvede at konkurrere med nogen. Der var ingen vinder og ingen taber, alle gjorde deres bedste. Det er retfærdigt, tænkte han.

Næste time havde han dansk – det var en time, Søren virkelig kunne lide, hvis ikke den lå lige før gymnastik. Han elskede at læse. Det var et spændende eventyr at lade fantasien føre ham bort til fremmede lande. Men i dag, netop da han kom godt i gang med en historie og begyndte at nyde den, huskede han, at om mindre end en time ville han stå i shorts og kondisko og vente på, at alle de andre drenge blev valgt til et hold. Til sidst ville en eller anden sige: »Åh, nej – nu hænger vi på Søren!« Han hadede den

del endnu mere end selve legen. Selvfølgelig blev de største og dygtigste til sport valgt først; det forstod Søren godt, men han forstod ikke, hvorfor de skulle gøre grin med ham, bare fordi han ikke var så god.

Nu blev det tredje time, og Søren gik hen over fodboldbanen til gymnastiksalen. Han hadede også den mugne lugt i omklædningsrummet. Han og de andre drenge klædte sig hurtigt om og fandt deres plads i salen; læreren kunne ikke lide at vente.

»Stil jer op, det er høvdingebold i dag,« råbte hr. West. »Vi skal bruge nogle holdledere!«

Søren sparkede lidt til de revnede linier, som var malet på det gamle gulv, mens han ønskede, at timen var forbi, så han kunne spise sin frokost. Han blev overrasket, da læreren råbte hans navn – han var aldrig før blevet bedt om at vælge hold! Hurtigt stod han og tre andre drenge på linie over for gruppen. Hr. West gik over til dem: »Søren, du vælger først.«

Næsten omgående begyndte drengene det sædvanlige ritual med at hoppe op og ned, vinkende og råbende: »Mig! Mig!, Mig!« Dan stod der bare helt stille med foldede arme. Han behøvede ikke at hoppe op og ned; han var den bedste til sport i hele skolen og blev altid valgt først. Han sagde til Søren: »Kom nu – vælg mig, og jeg vælger resten af holdet for dig.« Da Søren tøvede, så Dan uforstående ud. »Vælg mig – du ved, jeg er den bedste.«

Hele salen tav vantro, da Søren sagde: »Jeg vælger Carsten.«

Carsten trådte frem med et overrasket udtryk, der blev til et stort smil. »Jeg er aldrig blevet valgt først før.« Han var altid blevet valgt lige før Søren – næstsidst.

De andre holdledere tog deres førstevalg. Da det igen blev Sørens tur, kunne man have hørt en nål falde, da han udbrød: »Anders.« Anders blev normalt valgt lige før Carsten.

Efter tur gik Søren op af stigen i stedet for ned, når han valgte drenge, som normalt blev »fordelt« og ikke valgt. De andre holdledere valgte de dygtigste drenge som sædvanligt.

For første gang nød Søren legen. Hans hold blev sidst, men det betød ikke noget. Det vigtigste var, at alle drengene på holdet følte sig ønsket.

Efter legen gik drengene ud for at skifte. Søren bandt sine snørebånd, da Dan kom hen og så ned på han. Han hånede Søren: »Jeg sagde, du skulle vælge mig. Men det ville du ikke. Du er bare en taber.«

»Dan!« Det var lærerens myndige stemme. »Søren er meget, men han er bestemt ikke en taber.« Hr. West fik Dan til at sige undskyld, sendte ham og de andre drenge afsted og vendte sig så om mod Søren. »Jeg vil gerne takke dig.«

»Nå? Hvorfor det?«

Hr. West satte sig på bænken og kaldte Søren hen for at sidde ved siden af sig. »For igen at lære mig noget meget betydningsfuldt. Ser du, når der er en konkurrence, er der nødvendigvis en vinder og en taber. Alle ønsker at vinde, og ingen ønsker at tabe. I dag tænkte de andre holdledere kun på at vinde, så de valgte de bedste sportsfolk.

Du var mere interesseret i drengene selv og deres følelser. Du kunne meget nemt have valgt Dan og ladet ham samle det vindende hold til dig. Men det gjorde du ikke. Du var modig nok til at vælge dem, som de andre anså for tabere. Men du var den virkelige vinder i dag, Søren, og det var dit hold også. Jeg er meget stolt af dig.«

Læreren gik med Søren hen til døren, derfra gik han ind på sit kontor og skrev alle drengenes navne på en liste. Han klippede navnene ud på hver sin papirstrimmel og smed dem ned i en hat. Nu var navnene klar til at trække holdene næste gang. □

HERREN GAV MIG ET TEMPEL

»Ja, mennesket er Guds tabernakel eller tempel« (L&P 93:35)

Herren gav mig et tempel som bolig for min ånd.
Da han ledte mig fra himlen med en kærlig Faderhånd.
Mit legeme er templet, min Fader gav til mig.
Jeg vil være et eksempel og lyse på min vej. (Se s. 6).

Judy Edwards

Denne primarysang fortæller os, at vore legemer er templer, som vor himmelske Fader har givet os. Skrifterne fortæller os også dette: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?« (1 Kor 3:16).

Hvordan bliver vi et eksempel, der lyser på vores vej? Hvordan viser vi, at vores legeme er et tempel? Hvordan bevarer vi os rene og uplettede, så Guds ånd kan være med os? Vi kan begynde med at tænke, tale og gøre noget godt og opløftende.

Da præsident Spencer W. Kimball var ni år gammel, bestod hans arbejde på familiens gård i at malke mellem to og ni køer hver dag. Det kan være meget kedeligt at malke køer, så han fandt på andre interessante, gode og sjove ting at gøre, mens han malkede. Han øvede sig på at sprøjte en mælkestråle ind i munden på de katte, der samlede sig ved malketiden. Han lærte hvert eneste ord i trosartiklerne og de ti bud udenad i takt med mælkestrålerne, som ramte spanden. Han kopierede de fleste sange i sangbogen på papirark og lærte dem udenad. På en taburet med et ben og med hovedet presset mod koens side sang han salmerne for køerne.

Præsident Kimball gjorde sin ånd ren og uplettet og fri ved at fylde sit sind med værdifulde tanker, mens han arbejdede. Hvordan kan du gøre det samme?

Instruktioner

Læs hvad præsident Kimball gjorde for at holde sine tanker, ord og handlinger uplettede. Pålim et billede af dig selv eller tegn dig selv i højre kolonne og udfyld linierne med det, *du* kan gøre for at bevare *dine* tanker, ord og handlinger uplettede.

Forslag til fællestid

1. *Fortæl historien om præsident Kimball. Tag en kopi af aktiviteten til hvert barn. Lad hvert barn finde sit yndlingsskriftsted eller sang og kopier det derpå på et stykke papir for at lære det udenad senere. Mindre børn kan illustrere deres.*
2. *Få børnene til at skrive ned, hvad de kan gøre, når upassende tanker eller ord dukker op i deres hoved. (Mulige svar: Citere et skriftsted, der er lært udenad; synge eller nynne en salme eller en primarysang, bede i dit indre, tænke på en god historie, tænke på, hvad Jesus gjorde, da han blev fristet – han sagde: »Vig bort, Satan« (se Matt 4:1-11).*
3. *Bed hver klasse om at finde og drøfte et af følgende skriftsteder, som sammenligner godt og ondt: Sl 34:14-15; Ordsp 12:5; 12:17; 12:19; 12:20; 12:22; 13:5.*
4. *Træk børnenes navne op af en beholder og få de andre til at beskrive det barn med positive og kærlige ord. Tal om, hvor glade vi er, når vi siger noget godt om andre.* ☐

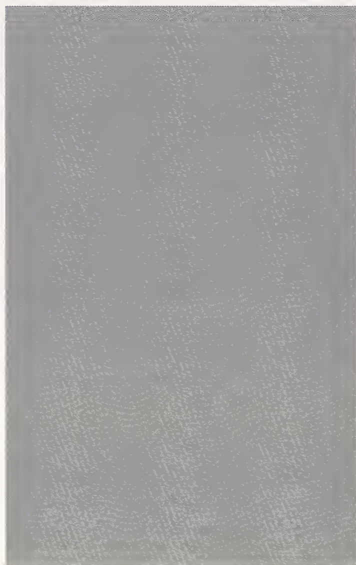
Præsident Kimball

1. Passede sit arbejde (malkede køer)
2. Lærte trosartiklerne udenad
3. Lærte de ti bud udenad
4. Sang salmer
5. Lærte salmer udenad

(Dit navn)

____

1. Passer mit arbejde ______________

____

2. ______________________

____

3. ______________________

____

4 ______________________

____

5. ______________________

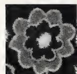
____

____

FOTO: ELDON K. LINSCHOTEN

Janes blomster

Deborah Hopkinson
Baseret på en virkelig hændelse

Janes mor var meget dygtig til havearbejde. Hun kunne få smukke blomster til at vokse på stenet jord. »Uanset hvor træt jeg bliver, så virker havearbejde eller blot at se ud over en eng med vilde blomster her i Maine opkvikkende på mig,« havde hun engang fortalt Jane.

Efter mor blev syg, plukkede Jane blomster til hende hver dag og fyldte hendes soveværelse med forglemmigej, tusindfryd, fruesko og vilde blomster i enhver af regnbuens farver.

Men det blev efterår, og der var ikke flere blomster.

»Frosten har slået de sidste blomster ihjel,« hviskede Jane en dag, da hun kom med en håndfuld flotte orange og røde ahornsblade for at opmuntre sin mor.

Mor tog hendes hånd. »Når det bliver forår, Jane, så husk at se på blomsterne for mig.«

Jane syntes, at den lange vinter i Maine aldrig fik en ende. Huset virkede så koldt uden mor. Lille Rose og Isaac var blevet sent væk til tante Ellen. Far var så alvorlig og tavs.

En dag sagde Janes far: »Tante Ellen har fundet en kusine til din mor, som kan komme og passe huset for os til foråret. Hvis hun kommer, så kan Rose og Isaac komme hjem.«

»Hvad hedder hun?«

»Kate.«

Kate så ikke ud til at være meget ældre end en stor pige. Hun var buttet og bar sit røde hår i fletninger, der var sat op på hovedet. Rose og Isaac kom hjem. De savnede mor, og det gjorde Jane også. Men Kate krammede Rose og Isaac og fik dem til at le. Selv far smilede lidt af hendes sjove væremåde. Men Jane kunne stadig ikke le.

Endelig berørte forårets skønhed jorden. Mors påskeliljer kom op; derefter sprang forsythia-buskene ud i en klar gul farve. Der var nye skud på træerne. En aften fangede Jane den søde duft fra syrener fra busken under sit vindue.

Men Jane ønskede kun at skrige og råbe til blomsterne. Hvordan kunne de være her, når mor var væk?

En morgen sagde Kate: »Jane, vi må gå i gang med forårsrengøringen.«

Kate og Jane gik gennem huset som en hvirvelvind, vendte madrasser og bankede tæpper. Da hele huset var gjort rent, sagde Kate: »Vi har ikke rørt din mors kjoler. Kom og hjælp mig med at gennemgå dem.«

Modstræbende fulgte Jane med Kate ind i sine forældres værelse. Mors kjoler hang stadig i skabet.

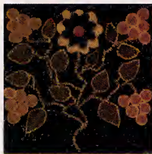
»Vi lægger nogle af disse kjoler til side til dig, Jane. Så har du noget af hendes at gå med, når du bliver stor.«

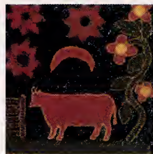
Kate begyndte at sortere mors kjoler. Jane sad på gulvet og holdt en velkendt rød ulden kjole, som hendes mor ofte havde haft på i kirke. Hun kunne mærke tårerne trille ned ad kinderne og vendte sig mod vinduet, så Kate ikke skulle se dem.

Uden for var far lige akkurat synlig i nærheden af laden, og Rose og Isaac legede i haven. Kate havde arbejdet hårdt i haven. Den blomstrede og var et stort løfte om alle slags blomster og grøntsager.

Jane så ned på kjolen i sine hænder. Hun ønskede ikke at give den – eller nogen af dem – væk. De ville hjælpe hende med at huske mor i de

lange kolde vintre, når der ikke var nogen blomster. Pludselig fik hun en idé. »Husk at se på blomsterne,« havde mor sagt. Jane vendte sig om mod sin kusine og sagde stille: »Kate, kunne jeg få en af min mors kjoler nu, før jeg vokser op?«

Kate standsede og så på Jane. »Kjolerne bringer hende tilbage, ikke?«

Jane nikkede. »Jeg vil gerne lave noget, der får mig til at huske hende. Jeg kunne lave en quilt, men jeg er ikke særlig god til at quilte.«

»Lærte din mor dig at lave tæpper? Hun lavede selv nogle smukke tæpper med applikationer og broderier.«

»Ih ja! Det lærte min mor mig! Jeg kan huske, hun sagde, at hvis man vidste, hvordan man laver et tæppe, kunne man få et hjem ud af ethvert hus.«

»Ja, lad os nu se,« sagde Kate og nikkede. »Den røde kjole, du har der, må være perfekt. Her er en sort ulden kjole.« Hun smilede til Jane.

Hun forstår min følelser, tænkte Jane.

Tæppet skulle laves af uld, så det kunne holde. Jane begyndte at planlægge mønstret – der skulle være masser af blomster!

Jane arbejdede på tæppet hver af-

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

ten hele sommeren. Det var stort – mere end 1 meter bredt og næsten 2 meter langt – lige til at lægge foran en kamin eller i et køkken.

Hun udfyldte midten af tæppet med billeder af alt omkring sig den sommer: Træer, deres gamle ko, fugle på reder i æbletræerne, hendes far til hest på vej ind til byen. Hun placerede endda deres hus på tæppet med to store vinduer i stuen, fire vinduer på første sal og to store skorstene. Hun broderede en smuk stjerneformet blomst og et dusin yndige hjerter. Lige i midten kopierede hun sin mors yndlingsvase fyldt med en smuk buket.

»Nu har du ikke mere plads i midten,« lo Kate en aften. »Hvad vil du nu gøre med kanterne?«

»Flere blomster og ranker,« sagde Jane.

»Det er et stort projekt for en 11-årig,« bemærkede hendes far. »Jeg mindes ikke at have set noget lignende i hele Maine.«

»Åh, far!«

»Nå, ja, i Wiscasset i hvert fald. Tæppet er sikker på at vinde ved høstfestivalen.«

»Jane har tilføjet en masse kærlighed og minder til det tæppe, og det kan man se,« sagde Kate.

Jane klippede mere end 100 blomster, som blev applikeret langs kanten. Hun brugte sin mors mest farvestrålende tøj. Hun broderede bugtende blade, ranker og blomster i rækker op og ned langs tæppets sider. Hver aften, når hun gik i seng, var hun nødt til at ryste sine hænder, fordi hendes fingre var så trætte og ømme af at holde på nålen. Men hver morgen så hun sig endnu ivrigere omkring for at fange den skønhed, som hendes mor havde lært hende at se.

Endelig var tæppet færdigt. Kate hjalp hende med at presse det med et varmt strygejern aftenen før høstfestivalen.

De tog vognen ind midt i Wiscasset til den store plads ved kirken. Quilte, tæpper og navneklude af alle slags var allerede udstillet.

Jane tøvede.

»Kom nu,« sagde Kate og tog hende ved armen. »Lad os deltage med tæppet.«

»Hvad har vi her?« spurgte Mrs. Kingsbury.

»Et tæppe lavet af Jane Gove, alder 11 år,« sagde Kate stolt, mens Jane stod genert ved siden af.

I morgenlyset skinnede og funklede de klare farver og farvestrålende tråde på den sorte uld.

»Næh, det er næsten som at stå i en have! Du er Mary Goves ældste, ikke? Din mor ville være stolt!« udbrød Mrs Kingsbury.

Da de gik omkring på pladsen ved kirken og så på syltetøj, marmelade, dyr og græskar, var det næsten som at være en familie igen. Kate kunne aldrig tage mors plads, men Jane var glad for, at hun var kommet for at bo sammen med dem. Det var rart at se Isaac og Rose le igen. Og far syntes at gå lidt livligere. *Men vi har ikke glemt mor. Hun er stadig i vores hjerte*, tænkte Jane.

Efter middag blev vinderne offentliggjort. Jane havde set de udstillede håndarbejder, og hun troede ikke rigtigt på, at hendes tæppe ville vinde. Men pludselig hørte hun sit navn!

»Førstepræmien for håndarbejde ved høstfestivalen i Wiscasset i 1845 og vinderen er Miss Jane Gove. Denne pige er kun 11 år, men hun har skabt et af de mest usædvanlige

Jane fremstillede tæppet af sin mors mest farvestrålende tøj. Hun ønskede at fange den skønhed, som hendes mor havde lært hende at se.

FOTO AF TÆPPET MED TILLADELSE FRA SEAVER CENTER FOR WESTERN RESEARCH, NATURAL HISTORY MUSEUM, LOS ANGELES COUNTY, CALIFORNIA.

håndarbejder, vore dommere nogensinde har set!«

Selv om Jane voksede op og fremstillede andre tæpper til sin egen familie, beholdt hun altid dette særlige tæppe. Tæppet gik i arv i hendes familie i mange år, og til sidst var der en, som bestemte, at andre også skulle kunne se tæppet. Tæppet hænger nu på Natural History Museum of Los Angeles County i Californien og anses for et mesterværk inden for amerikansk folkekunst.

Så længe Jane levede, bevarede hun altid et godt minde om sin mor i sit hjerte. Og hun glemte aldrig at smile hvert forår, når blomsterne vendte tilbage i haverne og på engene.

SKATTEKORT

Til at fremstille et skattekort, der ser rigtig gammelt ud, skal I bruge: Papir (brunt indpakningspapir er udmærket), blyant eller sort kuglepen samt farver eller farveblyanter.

1. Gem en skat til en familieaften – enten forfriskningerne eller noget, der skal bruges i lektien.
2. Tegn et kort på et stykke papir, som viser, hvor skatten er skjult.
3. Krøl papiret sammen til en kugle.
4. Ret forsigtigt papiret ud og glat det ud.
5. 5-7 gange gentages trin 3 og 4, indtil papiret ser meget gammelt og slidt ud.
6. Læg papiret mellem to tunge bøger for at glatte det ud.

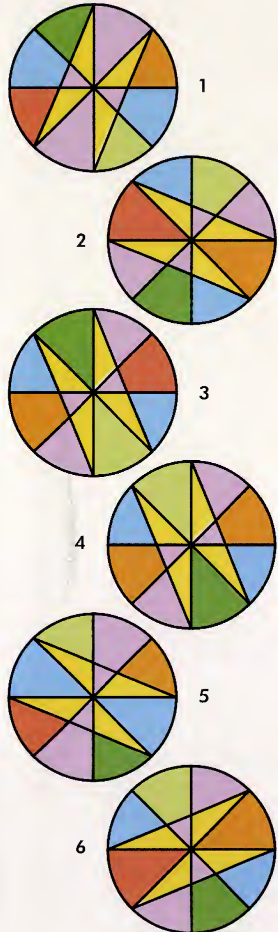
ILLUSTRERET AF YVONNE SLATER

Svar til farvetvillinger: 2 og 6 er ens.

FARVETVILLINGER

Sophie Wessel

Hvilke to farvede cirkler er nøjagtig ens?

TALENTER SKAL DELES

Enhver kvinde,« sagde præsident Thomas S. Monson, »er blevet begavet af Gud med særlige egenskaber, gaver og talenter, for at hun kan opfylde en særlig mission i den evige plan« (*Stjernen*, juli 1992, s. 92).

Det er som i Kristi lignelse, når vi udvikler de første talenter, Gud giver os, er han rede til at afsløre flere (se Matt 25:15-21).

VI KAN UDVIKLE TALENTER I VORES DAGLIGDAG

Vi ser måske blot på vore daglige arbejde som pligter. Når vi imidlertid udfører disse opgaver i en ånd, hvor vi med glæde tjener vores mand, børn, familie og venner, bringer vi glæde til os selv og til andre. At forberede et lækkert måltid, studere til en lektie, dyrke en have, skrive et brev, venligt opmuntre en ven eller et medlem af familien – alle disse opgaver er at styrke talenter.

Gud skænker os derpå vækst ved at velsigne os med nye talenter. Disse er ofte egenskaber. Vi lærer at forstå behov hos dem, vi tjener, og at vise tålmodighed, hengivenhed, tolerance og gavmildhed.

Præsident Elaine Jack mindes sin bedstemors talenter. Hun syede selv alle børnenes tøj, strikkede deres sokker og vanter, malkede køer, kærnede smør og solgte det, opdrættede høns, ænder og kalkuner, var rådgiver i Hjælpeforeningen og indsamlede hvede. »Alt dette arbejde lyder hårdt, men forventes der mindre af mig? Jeg behøver ikke klare de samme fysiske opgaver, som bedstemor Low gjorde, men jeg skal være lige så flittig, lige så barmhjertig, lige så sparsommelig, lige så forberedt på vinteren, som hun var. Det er min arv.«

- *Hvilke talenter har du haft glæde af at udvikle?*

VI KAN ANVENDE TALENTER I VORE KIRKEKALDELSER

Enhver, der er villig til at acceptere en kaldelse som leder af eller lærer i en hjælpeorganisation, som kommer forberedt til sin klasse, som taler, akkompagnerer eller leder en aktivitet, udvikler talenter. Ved at tage imod kaldelser, forøger vi vore evner til at undervise, udføre noget og til at involvere andre.

Som nykaldet hjemkundskabsleder i et ward i Highland Village i Texas stod Margo Merrill med den tilsyneladende umulige opgave at forvandle en gave af stofrester til tæpper, der skulle foræres til velgørenhed. Hun vidste, at hun ikke havde erfaring med at quilte, så hun begyndte med det, hun kunne: Hun strøg stofresterne, klippede dem og sorterede stykkerne efter farve. Derpå tog hun pakker med stof med til hjemkundskabsmøde, hvor hun bad om hjælp fra de andre søster til at ordne og sy dem til topstykker og derefter quilte og kante dem til sengetæpper. Søstrene delte med glæde deres talenter, og resultatet glædede dem alle.

ILLUSTRERET AF DOUG BARLOW

Når vi udvikler vore talenter, og når vi accepterer kaldelser, får vi selvtillid og kærlighed til nye former for tjeneste. Brigida Acosta de Perez var rådgiver i Hjælpeforeningen i en lille gren i San Felipe i Mexico, hvor nogle af søstrene talte spansk, og andre talte det indfødte sprog – nahaut. Brigida anvendte sit talent til at oversætte de ugentlige lektioner og opdagede, at hun var ved at udvikle en ny gave, som slog bro mellem to kulturer og fremmede kærligheden mellem søstrene.

Vi er hver for sig enestående – Guds børn, som har fået personlige gaver, som Gud ønsker, at vi bruger til at opbygge hans rige med. Når vi udvikler disse talenter, lyser det vores hverdag op, og vi velsigner andre.

- *Hvilke nye talenter udvikler du i denne del af dit liv?* □

DAVID O. MCKAY

VÆRDIEN AF EN SJÆL

Leon R. Hartshorn

David O. McKay, Kirkens niende præsident, forpligtede sig til altid at gøre sit bedste, til altid at være oprigtig og til altid at huske værdien af en sjæl. Og han besad en kærlighed til evangeliet, som gav mening og vejledning til hans ædle hensigter.

Præsident McKays liv strakte sig over en betydningsfuld del af Kirkens historie i moderne tid. Da David blev født på sine forældres gård i Huntsville i Utah den 8. september 1873, var Brigham Young stadig præsident for Kirken. Da præsident McKay døde 96 år senere, havde han ført en verdensomspændende kirke ind i anden halvdel af det tyvende århundrede – hvor mennesker gik på månen.

Mens David O. McKay var præsident, voksede Kirken fra 1,1 til 2,8 millioner medlemmer; antallet af stave næsten tredoblede; antallet af missioner blev mere end fordoblet; antallet af missionærer blev seksdoblet; templer blev indviet i Schweiz, New Zealand, Storbritannien og Californien; og evangeliet blev bragt til flere lande end nogensinde tidligere.

»FØDT AF RETSKAFNE FORÆLDRE«

Præsident McKay blev forberedt til dette arbejde og dette ansvar fra sin tidlige barndom i Huntsville, hvor han gennem sine forældres eksempel lærte, at Herren og hans værk kommer først. Da han var 8 år, døde hans to storesøstre, og kort efter blev hans far kaldet på en to-årig mission til Skotland. Søster McKay fødte en pige blot 10 dage efter, gården skulle passes, og familien skulle have mad på bordet. Det var en tid med prøvelser og ofre – og David lærte meget om tro og forpligtelse. Da Davids far steg op på sin hest for at rejse, trak han David op i sine arme, kyssede ham farvel og sagde: »David, pas på mor og familien.« Fra den dag udviste David O. McKay en usædvanlig stor ansvarsfølelse.

DAVID SØGTE ET VIDNESBYRD

David blev undervist godt af sine forældre, men som teenager og dreng på

Som dreng modtog David O. McKay ikke et direkte svar på sin bøn om en tilkendegivelse af, om det gengivne evangelium var sandt. Men han lærte en vigtig lektie.

ILLUSTRERET AF ROBERT MCKAY

ROBERT
ANDERSON

landet ønskede han sit eget personlige vidnesbyrd om Guds eksistens og om hans værk.

»Da jeg var dreng, var jeg en dag ude for at finde noget kvæg. På vej op ad en stejl skråning standsede jeg for at lade min hest hvile, og der kom endnu engang et stærkt ønske om at modtage en manifestation af, at det gengivne evangelium var sandt. Jeg steg ned, kastede tømmerne hen over min hests hoved, og der under en rønnebærbusk bad jeg om, at Gud ville bekendtgøre for mig, at hans åbenbaring til Joseph Smith var sand. Jeg er sikker på, at jeg bad inderligt og oprigtigt og med al den tro, en dreng kunne mønstre.

Ved slutningen af den bøn rejste jeg mig fra mine knæ, kastede tømmerne hen over min trofaste ponys hoved og satte mig op i sadlen. Da jeg fortsatte ad stien, kan jeg huske, jeg sagde til mig selv: 'Du fik ikke en åndelig tilkendegivelse. Hvis jeg skal være ærlig over for mig selv, må jeg indrømme, at jeg er den samme 'gamle dreng', som jeg var, før jeg bad.'«

Han havde lært en vigtig lektie. En ung sidste dages hellige får ikke en overbevisning ved blot at spørge Herren, men ved at kæde spørgsmålet sammen med arbejde, tjeneste, ofre og lydighed mod Guds befalinger.

ET BUDSKAB I STEN

Som teenager fortsatte David med at arbejde på gården og studerede senere ved University of Utah, hvor han fik eksamen i 1897. I college-årene spillede han amerikansk fodbold, spillede klaver i et danseorkester og blev valgt til præsident for afgangsklassen. David havde lagt planer for sin karriere, da de sidste eksamener nærmede sig, men kort før han fik sit eksamensbevis, modtog han et brev fra præsident Wilford Woodruff, som kaldte ham på mission til Storbritannien. Det var en afgørende beslutning – og han kæmpede med den, ligesom mange unge gør i dag. David besluttede sig for at tilsidesætte sine planer og acceptere kaldelsen.

De første måneder i den skotske konference, hvor Davids far også havde virket mange år før, var svære, hvilket også er tilfældet for mange andre missionærer. Han beskrev denne modløse tid og den efterfølgende fornyelse af sin forpligtelse over for Herren med disse ord:

»Jeg havde hjemve og var lidt nedtrykt denne dag …

Jeg havde lige forladt skolen. Jeg elskede at gå i skole, og jeg elskede at være sammen med andre unge. Jeg elskede de unge. Og derfra rejste jeg herover og mærkede … folks fordomme mod Kirken. Det gjorde mig nedtrykt.

Da min kammerat og jeg kom tilbage til byen, så jeg på højre side en ufærdig bygning. Over fordøren i huset sad en sten, hvor der var en inskription. Det var meget usædvanligt, så jeg sagde til ældste Johnston: 'Jeg vil se, hvad der står.' Jeg var halvvejs oppe af grusstien, da jeg kunne læse en meget rammende vending indhugget i stenen, som lød: 'Det, som du er, vær fuldt og helt.'

Jeg gentog det for ældste Johnston, mens vi gik ind i byen for at finde et sted at bo, før vi begyndte vores arbejde. Vi gik stille og roligt, men jeg sagde til mig selv, eller Ånden hviskede i mig: 'Du er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Mere end det, du er her som repræsentant for Herren Jesus Kristus. Du har accepteret ansvaret som repræsentant for Kirken.' …

Den eftermiddag, da vi havde fundet et sted at bo, antog jeg budskabet til mig på den sten, og fra det øjeblik forsøgte vi fuldt og helt at være missionærer i Skotland.«

PROFETISKE VELSIGNELSER

Som 14-årig var David i sin patriarkalske velsignelse blevet fortalt: »Herren har et arbejde, du skal udføre, hvorved du vil se meget af verden, hjælpe med til at indsamle det adspredte Israel og også arbejde i tjenestegerningen. Det vil blive dit lod at

Et motto indhugget i en sten over en skotsk dør inspirerede David O. McKay som fuldtidsmissionær i 1890'erne. Stenen er nu på Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie i Salt Lake City, Utah.

sidde i råd med dine brødre og præsidere blandt folket og formane de hellige til at være trofaste.«

Denne profeti blev gentaget, mens han var på mission i Skotland. Ved en missionærkonference pegede præsident James L. McMurrin fra præsidentskabet for Den Europæiske Mission på den unge ældste McKay og sagde: »Lad mig fortælle dig, broder David, at Satan har begæret dig for at kunne sigte dig som hvede, men Gud ihukommer dig. Hvis du vil bevare troen, vil du komme til at sidde i Kirkens ledende råd.« Der gik ikke mange år, før disse profetier blev opfyldt.

Ved missionærkonferencen mærkede ældste McKay »den rige udgydelse af Herrens Ånd.« Det var, skrev han, »en tilkendegivelse, jeg som ung oprigtigt havde bedt om, da jeg var alene på bjergskråninger og i enge.«

KÆRLIGHED, ÆRE OG TJENESTE

Efter hjemkomsten fra sin mission giftede David sig med sin kæreste fra college. En kold morgen i januar 1901 kom han og Emma Ray Riggs med hestevogn til templet i Salt Lake City, for der at blive gift i pagten med Herren. Løfterne om at elske og ære blev overholdt så eksemplarisk, at suiten på Hotel Utah, hvor de boede mere end 60 år senere, af nogle hengivent blev kaldt for brudesuiten. »69 år er ikke for længe til en bryllupsrejse,« var de enige i, »især når man regner med at være gift for evigt.«

I 1899 blev han lærer ved det kirkeejede Weber Academy i Ogden i Utah, hvor han senere blev rektor. I Kirken virkede han som stavens søndagsskoleforstander, og da han var 32 år, blev han i 1916 kaldet som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. David O. McKay tjente energisk i mange kaldelser – som forstander for Søndagsskolen for hele Kirken, som Kirkens kommissær for uddannelse og som præsident for Den Europæiske Mission. Da han var 61 år, blev han af præsident Heber J. Grant valgt som rådgiver i Det Første Præsidentskab, og han havde senere samme position under præsident George Albert Smith.

Ved aprilkonferencen i 1951, samme år som han og Emma Ray fejrede deres guldbryllup, stod David Oman McKay i Tabernaklet på Tempelpladsen og talte til de forsamlede. I en alder af 78 år blev han enstemmigt opretholdt af de hellige som

profet, seer og åbenbarer – og præsident for Kirken.

»Brødre og søstre, brødre blandt generalautoriteterne,« begyndte han, »må Gud bevare os enige og se bort fra svagheder, som vi ser, idet vi alene har øjet henvendt på Guds ære og fremme af hans værk.

Og nu til Kirkens medlemmer. Vi behøver alle jeres hjælp, jeres tro og bønner, ikke jeres negative kritik, men jeres hjælp. Det kan I gøre gennem bøn, hvis I ikke personligt kan nå os. I går gik styrken af disse bønner fra hele Kirken op for mig, da jeg fik et brev fra en nabo i min hjemby. Han malkede sine køer, da nyheden kom over radioen i hans stald, at præsident Smith var død. Han fornemmede, hvad det ville betyde for hans tidligere nabo, og han forlod stalden og gik ind i huset og fortalte det til sin kone. Straks kaldte de på deres små børn, og i det lille hjem standsede de alle aktiviteter, hele familien knælede og bad en bøn. Betydningen af den bøn overlader jeg til jer at forstå. Øg det med 100.000, 200.000 eller en halv million hjem og se så styrken i enhed og bøn og den støtte, der kommer fra Kirkens medlemmer.«

FREMSKRIDTETS ÅND

Præsident McKays administration var ligesom hans tidligere liv fyldt med bemærkelsesværdige præstationer. Han og søster McKay rejste til land efter land for at besøge og velsigne både medlemmer og ikke-medlemmer. Opførelse af templer påbegyndtes i mange lande, missioneringen bredte sig, og Kirkens medlemsskare voksede. Fremskridtets ånd syntes at påvirke alle, og de sidste dages hellige opnåede megen velvilje.

OMSORG FOR DEN ENKELTE

Men det var hans beslutning om at elske alle, der begejstrede Kirkens medlemmer. En dag kom en søndagsskoleklasse af unge mange kilometer for efter aftale at møde ham, men han havde lige skyndt sig til hospitalet, hvor hans bror, Thomas E. McKay, lå for døden. Den næste søndag, langt fra præsidentens kontor, bankede det på døren i søndagsskoleklassen. Da læreren åbnede døren, stod præsident McKay udenfor. Han var kommet for at møde klassen og for at undskylde, at han ikke var til stede den dag, de var kommet for at møde ham.

Først forklarede han, hvorfor han ikke var på kontoret den dag, og derpå trykkede han læreren og hver enkelt af børnene i hånden. »Jeg ønsker, at I ved,« sagde han, »at Kirkens præsident holder sine aftaler, hvis det overhovedet er muligt.«

Denne store omsorg for sin opførsel over for *enhver* var en af de vigtige lektier, præsident McKay lærte os. På rejsen til Europa for at indvie tempelgrundene i Schweiz og England blev præsident McKay omringet af ivrige unge englændere, som ønskede hans autograf. Den første i rækken var en pige på cirka ni år. Hun spurgte præsidentens søn, som ledsagede ham: »Må jeg bede om præsident McKays autograf?« Sønnen, som mente, at hans far var for træt, begyndte at tale hende fra det. Men præsident McKay overhørte samtalen og vente sig om og spurgte hende i sjov: »Tror du, at jeg kan skrive så tydeligt, at du kan læse den?« Pigen vidste ikke, om det var alvor, og hun blev forfjamsket. I det øjeblik afbrød en medarbejder med et presserende spørgsmål, og de talte sammen i flere minutter. Da præsidenten vendte sig om for igen at tale med pigen, var hun forsvundet.

»Jeg har aldrig set min far mere bestyrtet,« fortalte hans søn. »Find pigen i den blå kjole,« sagde præsident McKay. »Jeg er sikker på, at hun fik opfattelsen, at jeg ikke ønskede at skrive i hendes bog. Hun misforstod min bemærkning. Du må finde hende.« Inden længe ledte grenspræsidenter og missionspræsidenter efter en lille pige i en blå kjole. Men alt var forgæves. Til sidst mente en missionær, at han vidste, hvem pigen var. Han ringede til præsidenten senere den aften og modtog disse in-

Præsident McKay gav hver enkelt barn i søndagsskoleklassen hånden og sagde: »Jeg ønsker, at I ved, at Kirkens præsident holder sine aftaler, hvis det overhovedet er muligt.«

struktioner: »Sig til pigen, at jeg er ked af, at jeg ikke fik talt med hende, og at jeg har bedt grenspræsidenten sende bogen med posten til mig i Salt Lake City. Jeg vil skrive min autograf i bogen og sende den direkte tilbage til hende.« Og det gjorde han!

ALLE LEVENDE SKABNINGER

Værdien af en sjæl! Præsident McKay følte, at alle levende skabninger fortjener vores respekt og omhyggelige omsorg. Denne følelse gjaldt også dyr og fugle, og han holdt af ofte at komme hjem til sin gård i Huntsville for at ride på sine heste og besøge venner. Engang var der indbrud på gården, og tyven stjal præsidentens sadler. Da der var købt nye sadler, blev de opbevaret i stalden bag lås og slå. En dag kom præsident McKays søstre forbi for at se, om alt var i orden på gården. Et af vinduerne i stalden stod åbent, så det lukkede de for at undgå et nyt tyveri. Da præsidenten hørte, hvad hans søstre havde gjort, sagde han mildt: »Jeg lod med vilje vinduet stå åbent, fordi der er en fuglerede indenfor, og det er den eneste indgang, forældrene har til at bringe mad til deres unger. Jeg tror, jeg lige har tid til at gå derover.« Han gik ud, åbnede vinduet og kom tilbage igen, hvorpå han venligt sagde: »Det var netop, som jeg forventede – en lille fugl sad udenfor og forsøgte at komme ind, og moderen sad indenfor og forsøgte at komme ud.«

Mens ældste McKay var medlem af De Tolvs Råd, ejede han en stor orne, der hed Cæsar. En søndag morgen brød Cæsar ud af sin indhegning. Ældste McKay havde ikke tid til at reparere hegnet, før han skulle med toget, så han anbragte ham i hønsegården. Men han glemte at sige noget om det til sine drenge. Den nat kl. 2 blev familien McKay vækket af telefonens stadige kimen. De tog telefonen og frygtede, at der var sket en forfærdelig ulykke, men modtog et telegram over telefonen: »Cæsar i hønsegården. Vand ham!«

»I DAG FANDT JEG EN PROFET«

Præsident McKays holdning, storhed og værdighed og hans kærlighed til den Frelser, han tjente, fremgik tydeligt af hvert ord, han talte, og alt, hvad han gjorde. Men det, han var blevet gennem sin beslutning om at følge Frelseren, var tydeligt, selv når han sad stille og fredeligt og ikke sag-

de noget. Følgende hændelse er fortalt af en mand, som mødte præsident McKay på vej hjem fra et af hans besøg i Europa:

»Jeg husker, jeg var i New York, da præsident McKay kom hjem fra Europa. Det var arrangeret, at han skulle fotograferes, men den sædvanlige fotograf kunne ikke komme, så i desperation fik United Press fat i deres kriminalfotograf – en mand, der var vant til det mest rå arbejde i New York. Han tog ud til lufthavnen, blev der i to timer og kom senere ud af mørkekammeret med et stort bundt billeder. Han skulle kun tage to billeder. Han chef irettesætte ham straks: 'Hvad i alverden spilder du tid og alle de materialer på?'

Fotografen svarede meget studs, at han med glæde ville betale for de ekstra materialer, og de kunne tilmed fratrække de ekstra timer, han havde brugt. Det var tydeligt, at han var meget nærtagende om emnet. Flere timer senere kaldte vicedirektøren ham ind på sit kontor for at høre, hvad der var sket. Kriminalfotografen sagde: 'Da jeg var en lille dreng, plejede min mor at læse højt for mig fra Det Gamle Testamente, og hele mit liv har jeg spekuleret på, hvordan en Guds profet ser ud i virkeligheden. I dag fandt jeg en.'«

David O. McKay var en profet, som så det gode i alle, og som virkelig interesserede sig for mennesker. □

Højdepunkter i David O. McKays liv (1873-1970)

År	Alder	Begivenhed
1873		født den 8. september i Huntsville, Utah.
1877	4	præsident Brigham Young dør.
1897	24	består eksamen ved University of Utah.
1897-99	24-26	på mission i Skotland.
1899	26	begynder at undervise på Weber Academy.
1901	27	gifter sig med Emma Ray Riggs.
1906	32	kaldes som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.
1918-34	45-61	virker som forstander for Søndagsskolen i hele Kirken.
1919-21	46-48	virker som Kirkens kommissær for uddannelse.
1920-21	47-48	rejser og besøger missioner i hele verden.
1922-24	49-51	virker som præsident for Den Europæiske Mission.
1934-51	61-78	virker som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.
1951	78	opretholdes som præsident for Kirken.
1955	82	indvier templet i Schweiz.
1956	83	indvier templet i Los Angeles (Californien).
1958	85	indvier templet i New Zealand, Kirkens skole i New Zealand, templet i London og Kirkens college på Hawaii.
1961	88	introducerer Kirkens samordnede program.
1964	91	indvier templet i Oakland (Californien).
1970	96	dør 18. januar i Salt Lake City, Utah.

KILDER

1. James B. Allen, »David O. McKay,« i *The Presidents of the Church*, red. Leonard J. Arrington, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1986.
2. James B. Allen, »David O. McKay,« i *Encyclopedia of Mormonism*, New York, Macmillan Publishing Company, 1992.
3. »David O. McKay,« i *Mit rige skal rulle frem*, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1979.

FOTO: JED CLARK

JEG FORVENTEDE MIRAKLER

Tara Pearson

Sommetider ønsker jeg at gøre problemerne større, end de i virkeligheden er. Jeg kan lide at forestille mig, at mit liv er mere spændende, og at der vil ske noget usædvanligt og dramatisk, der vil ændre alt for mig.

Det er måske derfor, at det altid har frustreret mig, at jeg ikke fik en storslået, varm følelse eller fik et syn, når jeg bad mine bønner. Jeg troede på, at evangeliet var sandt, fordi det sagde næsten alle, jeg kendte. Mit liv var centreret omkring Kirken. Hvordan kunne den ikke være sand? Men jeg ønskede at *føle* det. En stemme, der kom ud af det blå, som fortalte mig: »Kirken er sand, ingen tvivl om det,« ville ikke have skuffet mig. Jeg tror, jeg forventede mirakler af evangeliet. Med tårefyldte øjne, bad jeg til min himmelske Fader, men intet syntes at ske.

En aften fik jeg pludselig lyst til at læse i skriften. Mens jeg læste i Mosiah, brændte en stadig stærkere lykke i mit indre. Versene fortalte, hvordan folket, da de havde hørt kong Benjamin tale, blev overvældet af Herrens Ånd. Og den »har bevirket en stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2).

Sådan er Ånden altså, tænkte jeg – følelsen af kærlighed, når du vælger det rette, den varme overbevisning, der får dig til at blive ved med at træffe gode valg. Jeg havde følt det hele tiden, men erkendte det ikke.

Jeg ved, at vor himmelske Fader lytter til os. Selv om vi sommetider ikke erkender svarene, før vi forstår dem, så besvarer han vore bønner. □

ÅBENBARINGE

FOTO: WELDEN ANDERSEN

NS HUS

Newel K. Whitney & Co.'s butik i Kirtland, Ohio, er i L&P 88 omtalt som »Guds hus«. Butikken var skueplads for hellige syner og 17 åbenbaringer som Joseph Smith nedskrev i Lære & Pagter.

JOSEPH SMITH, AF DOUG FRYER

Kirkens liv i Kirtland i Ohio foregik omkring Newel K. Whitney & Co.'s butik. I 18 måneder var denne butik hovedsæde for Kirken, og det var her, Det Første Præsidentskab modtog nøglerne til riget (se L&P 90:6; *History of the Church*, 1:334).

Joseph Smith og hans familie boede også her i 18 måneder. I den tid afsluttede profeten sit arbejde med teksterne i Joseph Smiths oversættelse af Bibelen.

Desuden foregik nogle af de helligste begivenheder i Kirkens første tid i et lokale på første sal ved en konference afholdt den 23. januar 1833. Endvidere blev fodtvætningsordinansen foretaget her for første gang i denne uddeling (se *History of the Church*, 1:323-324; se også L&P 88:138-141). Flere af de tilstedeværende oplevede »guddommelige tilkendegivelser fra Helligånden,« herunder et syn af Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus.

I nyere tid, den 18. november 1988, er *USA's præsidents belønning for bevarelse af historiske bygninger* ved en ceremoni i Det Hvide Hus i Washington D.C. blevet givet til Kirkens ledelse som anerkendelse

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

for den dygtige restaurering af denne bygning.

»DU ER MANDEN!«

I *History of the Church* citerer ældste B. H. Roberts følgende fra Newel K. Whitneys slægtshistorie:

»I begyndelsen af februar 1831 kørte en slæde med fire personer gennem gaderne i Kirtland og gjorde holdt foran Gilbert og Whitneys butik. En af mændene, en ung og kraftig person rejste sig og sprang op af trinene og gik ind i butikken, hvor juniorindehaveren stod. 'Newel K. Whitney! Du er manden!' udbrød han og rakte hjerteligt sin hånd frem, som var det et gammelt og fortroligt bekendtskab. 'Jeg har desværre ikke fornøjelsen at kende Dem,' svarede købmanden, da han automatisk tog imod den udstrakte hånd. 'Jeg kan ikke kalde Dem ved navn, som De lige har gjort ved mig.' 'Jeg er profeten Joseph,' sagde den fremmede smilende. 'Du har bedt mig hertil; hvad ønsker du nu af mig?' Det siges, at profeten ude østpå havde set familien Whitney i et syn, hvor de bad om hans komme til Kirtland. 'Mor Whitney' (Newels kone Elizabeth Ann) fortæller også, hvordan de en bestemt nat kort forinden ... mens hun og hendes mand bad til Herren for at vide, hvordan de kunne modtage Helligåndens gave, som de ønskede mere end noget andet, så et syn af en sky af herlighed, som hvilede over deres hus, og de hørte en røst fra Himlen sige: 'Bered jer på at modtage Herrens ord, for det kommer'« (*History of the Church*, 1:146).

ORSON HYDES OMVENDELSE

Ældste Orson Hyde, som blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum, skrev:

»Jeg overværede de helliges møde i Kirtland søndag den 30. oktober 1831, hvorpå jeg meldte mig og ønskede at blive døbt. Denne ordinanse blev udført for mig af ældste Sidney Rigdon; blev bekræftet og ordineret som ældste i Kirken samme dag under hænderne af profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon. Ikke før godt tre dage efter modtog jeg et tegn i mit indre på Himlens samtykke i

Herover: *Joseph Smiths og Newel K. Whitneys første møde fandt sted i dette lokale – selve butikken. Butikken var også posthus og husede United Firm (et kooperativ). Og det var her, at en ekspedient, Orson Hyde (som senere blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum), fik et vidnesbyrd om evangeliet.*
Yderst til venstre: *Et spil dam er sat op i butikkens hjørne.*
Til venstre: *Medhjælperens værelse.*

det valg, jeg havde truffet. Det skete en aften bag disken, da Herrens Ånd kom over mig med en sådan styrke, at jeg ikke ønskede at være sammen med andre, hvorfor jeg trak mig tilbage for mig selv for at nyde denne højtidsstund alene. Dette var for mig et dyrebart øjeblik, som jeg længe vil mindes« (*Millennial Star*, 1864, 26:761).

BEHOVET FOR VISDOMSORDET

Præsident Brigham Young mindedes:

»Over køkkenet lå det værelse, hvori profeten modtog åbenbaringer, og hvori han instruerede sine brødre (profeternes skole). Brødrene rejste hundreder af kilometer dertil for at gå i skole i et lille lokale, der sikkert ikke er meget større end 11 x 14 fod (ca. 3,3 m x 4,2 m). Når de samledes i dette lokale efter morgenmaden, var det første de gjorde at tænde deres piber, og mens de røg, talte de om rigets anliggender og spyttede over hele gulvet. Så snart piben var ude af munden, tog de en stor bid skråtobak. Når profeten kom ind i lokalet for at undervise, befandt han sig ofte i en sky af tobaksrøg. Dette, samt hans kones beklagelse over at skulle gøre et så ulækkert gulv rent, forårsagede, at profeten overvejede sagen, og han adspurgte Herren om ældsternes opførsel i forbindelse med anvendelse af tobak, og åbenbaringen, der er kendt som visdomsordet, blev resultatet af denne forespørgsel« (Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 12:158).

Bror Zebedee Coltrin tilføjer følgende oplysninger til denne beretning: »Da visdomsordet (L&P 89) først blev præsenteret af profeten Joseph ... var der 20 ud af 21, som røg eller tyggede tobak, og de kastede alle straks deres tobak og piber på ilden« (referat, Salt Lake City School of Prophets, 3. oktober 1883, s. 56).

SYNER AF FADEREN OG SØNNEN

Zebedee Coltrin tog del i følgende hellige oplevelse: »Ved et af disse møder efter oprettelsen af skolen (skolen blev oprettet den 23. januar 1833). Vi var alle samlet, og efter at Joseph havde undervist, og mens vi alle bad stille, knælende og med opløftede hænder, og intet ud over en svag hvisken hørtes, gik en person gennem lokalet fra øst mod vest. Joseph spurgte, om vi så ham. Jeg så ham og formoder, at de andre også gjorde, og Joseph svarede, at det var Jesus, Guds Søn, vores ældre bror. Bagefter bad Joseph os om at indtage vores tidligere stilling i bøn, hvilket vi gjorde. En anden person kom

ILLUSTRERET AF DALE KILBOURN

Sytten åbenbaringer blev modtaget i oversættelseslokalet (herover) *mellem marts 1832 og december 1833: Afsnit 78, 84-98 og 101 i Lære & Pagter. Det var også her, profeten afsluttede sit arbejde på Joseph Smiths oversættelse af Bibelen* (yderst til venstre). Til venstre: *Køkkenet er på omkring 3 x 4 m og med flere spisekamre. Emma, profeten Josephs kone, bespiste mange mennesker her blandt andet eleverne i Profeternes Skole.*

Mellem december 1832 og juni 1833 afholdt Brødrene mindst 18 møder og konferencer i butikkens værelse til Profeternes Skole (herover). *De begivenheder, som fandt sted i dette lokale, herunder det himmelske besøg den 23. januar 1833, giver lokalet et tempels hellighed. »Se, sandelig siger jeg jer: Dette er et mønster på, hvorledes I skal hilse hinanden i Guds hus, i profeternes skole« (L&P 88:136).*
Til venstre: *Trappeafsatsen mellem trappen (nederste venstre hjørne) og værelset til Profeternes Skole (til højre).*

gennem lokalet; han var omringet som med flammende ild ... Profeten Joseph sagde, at dette var Faderen til vor Herre Jesus Kristus. Jeg så ham« (referat, Salt Lake City School of Prophets, 3. oktober 1883, s. 56-57).

Denne hændelse blev bekræftet af John Murdock, der var Zebedee Coltrins missionærkammerat på den tid, og som også var til stede ved mødet: »Ved et af disse møder fortalte profeten os, at hvis vi ville ydmyge os for Gud og udøve stor tro, skulle vi se Herrens ansigt. Og omkring middag blev mit sinds syn åbnet, og min forståelses øjne blev oplyst, og jeg så en mands skikkelse, yderst smuk, hans ansigt var sundt og smukt som solen. Hans hår skinnende sølvgråt og krøllet i de mest majestætiske former, hans øjne gennemtrængende blå, og huden i nakken overmåde smuk og hvid, og han var dækket fra nakken til fødderne af en løs, skinnende hvid klædning, mere hvid end nogen klædning, jeg før havde set. Hans ansigtsudtryk var gennemtrængende og dog smukt. Og mens jeg forsøgte at omfatte hele skikkelsen fra hoved til fod, forsvandt den for mig, og synet lukkedes. Men synet efterlod i månedsvis et indtryk af kærlighed, som jeg aldrig før havde følt i et sådant omfang« (John Murdocks dagbog, manuskript, Brigham Young University's arkiver, s. 13).

RIGETS NØGLER

Profeten Joseph Smith skrev, at den 18. marts 1833 »udtrykte ældste Rigdon et ønske om, at han selv og bror Frederick G. Williams skulle ordineres til de embeder, hvortil de var blevet kaldet, dvs. som præsidenter for det højere præstedømme, og til at være ligestillet med bror Joseph Smith jun. i at holde rigets nøgler i henhold til åbenbaringen, der blev givet den 8. marts 1833.

I henhold dertil lagde jeg mine hænder på brødrene Sidney og Frederick og ordinerede dem til at have del sammen med mig i at holde nøglerne til dette sidste rige og til at assistere i præsidentskabet for det højere præstedømme som mine rådgivere; derefter formanede jeg brødrene til trofasthed og med flid at holde Guds befalinger og gav mange instruktioner til gavn for de hellige med et løfte om, at de rene af hjertet skulle se et himmelsk syn; og efter kort tid i stille bøn blev løftet opfyldt; for mange til stede fik deres forstands øjne åbnet af Guds Ånd, således at de så mange ting. Jeg velsignede derpå brødet og vinen og uddelte en portion til hver. Mange af brødrene så et himmelsk syn af Frelseren og engleskarer og meget andet, hvoraf hver har en optegnelse af det, han så« (*History of the Church*, 1:334-335). □

Joseph Smith III blev født i dette soveværelse den 6. november 1832. Han var det fjerde af ni børn, som Joseph og Emma fik, men han var den første, som overlevede og blev voksen. Familien Smith tog sig også af et adopteret tvillingepar i denne periode. En af dem døde i marts 1832.

DEN FUNDNE BOG

Cristina Antonio

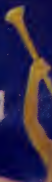
I oktober 1984 bestod mit arbejde i at føre kvalitetskontrol på en papirsmølle i Orani, Bataan i Filippinerne. Som de fleste papirmøller genbrugte vi også papir. En dag lå bogen *Mød mormonerne* blandt et læs blade. Jeg blev nysgerrig, tog den med ind på mit kontor og begyndte at læse den. Jeg lærte om Joseph Smith og hans syn, og jeg accepterede uden problemer, at Gud ville åbenbare sig for en dreng. Jeg forstod ikke afsnittet om præstedømmets hierarki, men jeg syntes godt om afsnittet om Hjælpeforeningen. Jeg læste bogen flere gange.

I mange måneder havde jeg forsøgt at få større indhold og mening i min tilværelse. Jeg havde altid været aktiv katolik, og jeg havde endda deltaget i flere forberedende møder for at blive franciskansk nonne. Alligevel følte jeg mig stadig som et stykke drivtømmer i havet.

To uger senere stod jeg og inspicerede råmaterialerne i en af lastbilerne, da jeg lagde mærke til en blå bog. Det var Mormons Bog! Jeg spurgte chaufføren, om jeg måtte få den. Jeg tog den med tilbage til mit kontor og begyndte at læse. På indersiden af forsiden stod bønnens trin. »Måske skulle jeg forsøge at bede på denne måde,« sagde jeg til mig selv. Der var også en liste med de sider, som fortalte om Kristi besøg i Amerika. Jeg slog ivrigt op på disse sider. Her stod saligprisningerne og andre lærdomme, som Jesus gav til jøderne! Var disse kapitler ikke kopieret fra Det Nye Testamente? Da forstod jeg, at han var den selv samme Kristus. Han ville da bestemt komme med de samme lærdomme. Jeg spekulerede på, om Kristus måske også var kommet til Filippinerne. Jeg slog op i 1 Nephi. Hvem var Lehi, Nephi og Laman? Det var fremmede navne. Jeg satte stor pris på begge bøger.

Sidst i november præsenterede en ven mig for Karen Gerdes, en sidste dages hellig fra USA, som var frivillig i Peace Corps i Filippinerne. Karen arbejdede i et område, der hed Panta-

FOTO: RAFAEL RABAI B. OSUMO

MEET THE MORMONS
A Pictorial Introduction to The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints and Its People
The Book of Mormon

lan Luma, som var blevet ramt af en flodbølge.

Der var noget ved Karen, som jeg ikke havde set i andre. Det var ikke kun, at hendes øjne var blå. Hendes smil og hele hendes ansigt var anderledes. Jeg kunne føle hendes oprigtighed. Lykke og kærlighed udstrålede fra hende.

Jeg spekulerede over, hvorfor hun ville forlade sit trygge og behagelige hjem for at leve i et fattigt område i et varmt og fugtigt klima og spise fremmedartet mad – altsammen uden løn. Hvorfor viste hun interesse? Var alle mormoner som hende?

Nogle få måneder efter at jeg mødte Karen, sagde jeg til hende: »Jeg skammer mig lidt, fordi jeg burde hjælpe mit folk.« Jeg spurgte, om der var noget, jeg kunne gøre for at hjælpe i hendes projekter. Det var begyndelsen til vores venskab. Jeg stillede hende spørgsmål om religion. Jeg vidste, at hun forstod mig, for hun havde også været katolik. Hun forsøgte ikke at overbevise mig, men hun besvarede mine spørgsmål og gav mig pjecer om Kirken.

I marts 1985 inviterede Karen mig til en fireside. Ved firesiden lagde jeg mærke til en plakat om dåb for de døde. Det var nyt for mig. Jeg noterede mig skriftstedet. Søstermissionærerne viste et billedbånd, som hed *Løbe og ikke blive trætte*. Jeg accepterede visdomsordet lige på stedet. Derefter viste de mig *Himlens sluser*. Jeg havde aldrig vidst, at tiende betød 10%. Jeg besluttede mig til at begynde at give 10% og til ikke at snyde Gud.

Jeg fandt mig selv midt i at forklare medlemmerne mit syn på tiende: »Det er ligesom at fiske. Man bruger madding – tiende – og så fanger man en fisk – velsignelser.« Derefter brugte jeg en anden sammenligning: »Når man kapper toppen af batatplanten, producerer den en ny top, men også flere batat-frugter.«

Men jeg brød mig ikke om at blive kaldt »undersøger,« og jeg brød mig ikke om at blive presset. Når medlemmerne spurgte, om jeg ønskede, at missionærerne skulle undervise mig hjemme, sagde jeg nej. Men jeg inviterede søstermissionærerne på middag den følgende lørdag. De kom og viste lysbilleder fra en flygtningelejr, hvor de arbejdede, men der blev ikke talt om religion. Før de gik, gav de mig adskillige pjecer, som jeg lovede at læse.

Den næste uge besøgte jeg min mor i Manila. Jeg spurgte hende, hvor jeg kunne finde en præst, der kunne besvare mine spørgsmål. Hun foreslog, at jeg besøgte den Bibelklasse, hvor min bror og søster deltog. Jeg gjorde, som hun sagde, mens jeg i mit hjerte bad om, at jeg måtte få mulighed for at stille mit spørgsmål. Til min overraskelse begyndte præsten at forklare vigtigheden af dåb. Jeg spildte ikke tiden, men rakte min hånd op og spurgte: »Fandtes der dåb for de døde tidligere, som der står i 1 Kor 15:29?« Han læste verset højt, så derpå på sit ur og gav klassen fri. Han sagde: »Jeg vil tale med dig på mit kontor.« Han fandt sin græske udgave af Bibelen og andre bøger frem og begyndte så at forklare opstandelsen. Jeg sagde: »Det er ikke problemet; jeg tror på opstandelsen.« Efter mere end to timers diskussion var jeg stadig ikke tilfreds. Han lånte mig to bøger, jeg kunne læse.

Næste dag stillede jeg en ældre præst det samme spørgsmål. Han fortalte mig, at dåb for de døde ikke mere var nødvendigt.

Den 1. april blev papirmøllen midlertidigt lukket. Jeg læste en pjece, som hed *Frelsesplanen*, da jeg begyndte at føle en vished, om at det, jeg læste, var sandt. Helligånden bar vidnesbyrd for mig og tydeliggjorde alt for mig. Jeg vidste, at Joseph Smith var en profet, at Kirken var sand. Jeg græd. Jeg havde fundet noget kosteligt. Jeg ønskede at fortælle mine kollegaer om det, men de ville ikke forstå det. Jeg gik tidligt hjem og fandt Karen hjemme hos mig. »Jeg ved, at frelsesplanen er sand,« sagde jeg til hende, »og jeg ønsker at blive døbt.« Hun sørgede for, at missionærerne underviste mig.

Den næste dag fik jeg min første lektion af ældste Johnson og ældste Barangan. Jeg havde et så stort ønske om at blive døbt, at jeg gik hen til deres hjem tidligt næste morgen. Da jeg fortalte dem om mit ønske, sagde ældste Johnson til mig, at for at blive

Karen Gerdes, *til venstre,* og Cristina Antonio ved templet i Manila (Filippinerne) i 1985. Karen, der selv er omvendt til Kirken, var en stor hjælp for Cristina i hendes søgen efter sandheden.

døbt skulle jeg efterleve visdomsordet og komme i kirke. Jeg svarede: »Jeg begyndte at efterleve visdomsordet, da jeg så billedbåndet, og jeg har været i kirke flere gange.« De underviste mig i tre lektioner mere. Påskesøndag den 7. april 1985 blev jeg døbt. Jeg følte, at det var selve det øjeblik, jeg havde ventet på, siden jeg blev født.

Den dag var også fastesøndag. Jeg fastede og bar mit vidnesbyrd ved nadvermødet, og jeg betalte min tiende for første gang. Da jeg havde båret mit vidnesbyrd, havde jeg en endnu stærkere overbevisning om, at jeg havde truffet den rette beslutning. Jeg følte mig hel – ikke mere drivende for vinde, men med en fast kurs. Jeg vidste, at Ånden havde vidnet for mig.

Siden min dåb har jeg været på mission, og jeg har været tempeltjener i templet i Manila (Filippinerne).

Jeg føler mig så velsignet ved at have evangeliet i mit liv. Jeg ved, at det eksemplar af Mormons Bog, som jeg reddede fra at blive destrueret, er bogen, som reddede mig. □

HOLD AF DIG SELV

George I. Cannon
Tidligere medlem af De Halvfjerds

Hvordan ser du på dig selv? Ønsker du at kunne lide det, du ser? Her kan du læse hvordan.

Da jeg var missionspræsident var en af mine opgaver at interviewe ældster og søstre, som havde afsluttet deres mission og var på vej hjem. Jeg spurgte dem altid, hvad de tog med hjem som resultat af deres mission. Jeg ønskede ikke at høre, hvad de havde i kufferten; jeg ønskede at vide, hvad de havde i deres indre.

En ældste sagde: »Jeg rejser hjem og syntes godt om mig selv.«

»Hvad mener du med det?« spurgte jeg.

Hans svar lød: »Hele mit liv har jeg ønsket at være en anden. Jeg misundte fyren, der var populær hos pigerne. Jeg ønskede at være ham. Jeg var jaloux på fyren, som ejede en rød sportsvogn. Jeg ønskede at være ham. Jeg ønskede at være angriber på fodboldholdet.

Og da jeg kom ud i missionsmarken, havde jeg det samme problem. Jeg ønskede at være præsidentens assistent eller den ældste, som altid kunne citere det rigtige skriftsted på det rette tidspunkt. Jeg ønskede altid, at jeg kunne være en anden.«

»HVEM ER JEG?«

»Men nu hvor jeg har tjent i disse to år, har jeg lært, hvem jeg virkelig er. Jeg er søn af Gud. Jeg har et godt forhold til min Frelser og mine medmennesker. Jeg elsker mine forældre og min familie højere end før. Og jeg forstår, at jeg har talenter, som jeg kan udvikle og dele, og at andre har deres talenter. Jeg er taknemmelig for det, jeg har fået. Jeg misunder ikke mere det, andre har, som jeg måske ikke har. Jeg rejser hjem og kan lide mig selv.«

Jeg kunne også lide denne ældste og det, han indeholdt. Jeg var lykkelig over, at han havde lært at påskønne sig selv og gøre denne påskønnelse til en del af sin livsindstilling. I årenes løb har det været en stor glæde at se, hvordan denne unge mand har udviklet sig og modnet sig ved at give af sig selv og sine talenter til andre.

Frelseren sagde: »Thi alle har ikke fået hver gave; for der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds ånd. Nogle har fået én gave og andre en anden, så alle kan få gavn deraf« (L&P 46:11-12).

VÆR DIG SELV

Jules Feifer har skrevet denne artikel »Vær dig selv«:

»Lige siden jeg var en lille dreng, har jeg ikke ønsket at være mig selv. Jeg ønskede at være Billie Widdledon, og Billie Widdledon kunne slet ikke lide mig. Jeg gik, som han gik –

FOTO: MELANIE SHUMWAY; ILLUSTRERET AF RICK GRAHAM. FOTOET ER BASERET PÅ EN ILLUSTRATION AF NORMAN ROCKWELL

jeg talte, som han talte – jeg søgte ind på den high school, som han søgte ind på.

Da var det, at Widdledon begyndte at ændre sig. Han begyndte at være sammen med Herby Vandeman. Han forvirrede mig! Jeg begyndte at gå og tale som Billie Widdledon, som gik og talte som Herby Vandeman.

Og så slog det mig, at Herby Vandeman gik og talte som Joey Haverlin ... Og Joey Haverlin gik og talte som Corky Sabison! Der var jeg – jeg gik og talte som Billie Widdledons imitation af Herby Vandemans version af Joey Haverlin, som forsøgte at gå og tale som Corky Sabison!

Og hvem tror I, at Corky Sabison altid går og taler som? Af alle mennesker – Dopey Wellington – den lille plageånd, der går og taler som mig!«

BRØDRE

Jeg har en lillebror. Han hedder Stan. Han er ingeniør og kan reparere og bygge alt.

Engang gennemgik jeg nogle prøver for at få at vide, hvad jeg var god til. Han, som stod for prøven, sagde: »Et område, du ikke skal prøve, er håndværk.« Han havde ret. Jeg har ingen evner på det område. Når jeg forsøger at reparere vores toilet, er jeg nødt til at ringe efter en blikkenslager for at rette alle de fejl, jeg har begået.

Jeg sætter stor pris på min bror, og jeg elsker ham, men jeg er ikke misundelig på ham. Jeg er taknemmelig for hans mange talenter, og han er meget gavmild med at bidrage med sine talenter i vores hjem. Som det engang blev sagt: »En bi er måske ikke en ørn, men den kan producere honning.«

TOMMELFINGRE

Det er vigtigt at kunne lide sig selv og at være sig selv. Når jeg taler til unge i Kirken, beder jeg dem tit om at se på en af deres tommelfingre. Jeg spørger dem, hvad der er usædvanligt ved den. Til sidst fortæller de mig, at de er den eneste, som har den tommelfinger.

Af alle de milliarder, som har levet på jorden eller vil leve på jorden, vil ingen andre have en tommelfinger, der er nøjagtig magen til din. Se engang på den et øjeblik. Siger det dig ikke noget om, hvor vigtig og betydningsfuld du er? Hvis du nogensinde bliver ked af det eller får ondt af dig selv, så se engang godt på din tommelfinger, for så kan du sige: »Jeg er noget særligt. Ingen anden har min tommelfinger, og det er der aldrig nogen, som vil få.«

DYGTIGGØR DIG

En vidunderlig søstermissionær, en omvendt til Kirken fra Frankrig, lagde sedler på mit skrivebord for at opmuntre mig. En dag fandt jeg denne seddel: »Der er intet ædelt ved at være bedre end et andet menneske. Virkelig storhed ligger i at være bedre end dit tidligere jeg.«

Præsident David O. McKay gav i en af sine sidste konferencetaler dette råd til Kirkens unge:

»Vores legeme vil ikke opfylde sit formål – det kan det ikke – uden den livgivende del i dit indre, der kommer af Guddommen og er lige så evig som din Fader i Himlen ... Den ånd i dit indre, min unge mand og unge pige, er dit virkelige jeg. Hvad du udretter, afhænger af dig selv« (i aprilkonferencen 1967).

Og dr. Albert Schweitzer kom med dette bidrag:

»Medmindre du reserverer en del af dit liv til at hjælpe og tjene andre, der ikke har det så godt som dig, vil dit liv ikke være virkelig lykkeligt.«

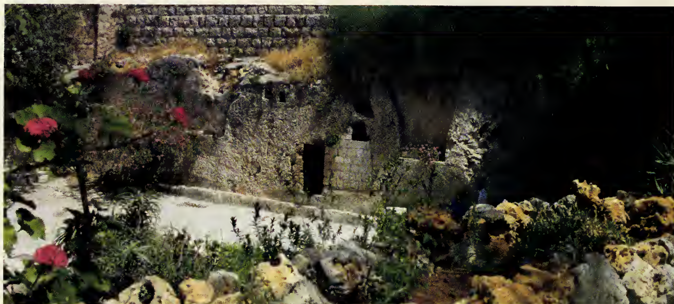
Frelseren har fortalt os, at hvis vi mister os selv i andres tjeneste, vil vi finde os selv. Det er den bedste måde at opdage, hvem vi virkelig er; at opdage, hvad vi kan præstere, og at fylde vores liv med vidunderlige minder ved at lære at holde af os selv. □

***Herren viser sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland den 3. april 1836,* af Theodore Gorka**

Efter at have knælet i »højtidelig og stille bøn« i templet i Kirtland bevidnede profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery et syn af Herren, der stod »på talerstolens brystværn ... Hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen.« Herren antog det nybyggede tempel som sit »hellige hus.« (Se L&P 110:1-10).

Da 1992 randt ud, og et nyt år begyndte, besøgte Mormon Tabernakelkoret for første gang Israel. Ud over et fuldt koncertprogram indspillede koret også en særlig påskepræsentation til TV på en række traditionelle kristne lokaliteter, bl.a. den afsondrede grav i haven (herover), hvor den korsfæstede Frelsers legeme kan være stedt til hvile. Se »Én stemme,« s. 10.

93990 110